

การกำกับภาพยนตร์สั้น เรื่อง “ทางที่เปลี่ยน”
SHORT FILM DIRECTING TITLE “ THE CHANGE”

นางสาว ชฎารัตน์ สกุลยืนยงสุข

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาภาพยนตร์และดิจิทัล มีเดีย
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2558

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

การกำกับภาพยนตร์สั้น เรื่อง “ทางที่เปลี่ยน”
SHORT FILM DIRECTING TITLE “THE CHANGE”

นางสาว ชฎารัตน์ สกุนยีนยงสุข
Miss. CHADARAT SAKUNYUENYONGSUK

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาภาพยนตร์และดิจิทัล มีเดีย

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์.....วันที่ 23 ๑๕๖๙.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กิตติ ศรีมณี)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์   การกำกับภาพยนตร์สั้นเรื่อง “ทางที่เปลี่ยน”
SHORT FILM DIRECTING TITLE “THE CHANGE”

ชื่อ   นางสาว ชฎารัตน์ สุกุลยีนยงสุข
สาขาวิชา   ภาพยนตร์และดิจิทัล มีเดีย
กลุ่มวิชา   นิเทศศิลป์
คณะ   สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา   2558
อาจารย์ที่ปรึกษา   ผู้ช่วยศาสตราจารย์กิตติ ศรมณี

บทคัดย่อ

ภาพยนตร์สั้นศิลปนิพนธ์เรื่องนี้ได้รับแรงบันดาลใจมาจากประสบการณ์ของข้าพเจ้าในช่วงวัยมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งต้องเลือกที่จะทำในสิ่งที่รักหรือรักในสิ่งที่ทำ แต่เมื่อตัดสินใจเลือกแล้วก็ต้องยอมรับกับผลที่จะตามมา และเรียนรู้ที่จะปรับเปลี่ยนการดำเนินชีวิตให้อยู่กับสิ่งที่เลือกได้ การตัดสินใจเกิดขึ้นได้กับทุกช่วงวัย จึงหยิบเอาเรื่องของ การตัดสินใจในวัยทำงาน ที่จะเลือกทำตามหน้าที่ หรือทำสิ่งที่ตัวเองรักมาเป็นประเด็นที่จะนำเสนอ

โดยถ่ายทอดเป็นภาพยนตร์สั้น ว่าด้วยเรื่องของ “ภัท” ชายหนุ่มคนหนึ่งที่ต้องตัดสินใจเลือกที่จะทำในสิ่งที่รัก คือการถ่ายรูป หรือเลือกที่จะทำกิจการทัวร์ที่เป็นเพียงหน้าที่ ที่เขาไม่ได้รัก โดยมีตาสที่เข้ามาเป็นแรงบันดาลใจให้ภัท ทำให้ภัทเลือกที่จะทำทั้งสองอย่างไปด้วยกัน

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ.....	ก
สารบัญ.....	ข
สารบัญภาพประกอบ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ช

บทที่

1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ.....	1
1.3 ขอบเขตของโครงการ.....	2
1.4 ลักษณะของโครงการ.....	2
1.5 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย.....	2
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
2 การค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล.....	5
2.1 สืบค้นข้อมูลเรื่องรักในสิ่งที่ทำหรือทำในสิ่งที่รัก?.....	6
2.2 วิเคราะห์แนวคิดของภาพยนตร์เรื่อง The Secret Life of Walter Mitty.....	7
2.3 ศึกษาการปรับแต่งสีจากภาพยนตร์เรื่อง Freelance ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ.....	9
3 บทภาพยนตร์.....	11
3.1 ข้อมูลเกี่ยวกับบทภาพยนตร์.....	11
3.1.1 ประเด็น (Theme).....	11
3.1.2 พล็อต (Plot).....	11
3.1.3 โครงเรื่องย่อ (Synopsis).....	11

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการศึกษา
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	หน้า
3.1.4 เรื่องสั้น (Short Story).....	12
3.2 บทภาพยนตร์ฉบับที่ 1 เรื่อง ทางที่เปลี่ยน.....	14
3.3 การปรับปรุงบทภาพยนตร์.....	46
3.4 บทภาพยนตร์ฉบับสมบูรณ์ เรื่อง ทางที่เปลี่ยน.....	47
4 ขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์ (Pre-Production).....	60
4.1 การวางแผนการทำงานในการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์.....	60
4.2 การคัดเลือกนักแสดง.....	60
4.2.1 บทบาทที่ต้องการ.....	61
4.2.2 วิธีการคัดเลือกนักแสดง.....	61
4.3 เอกสารข้อมูลนักแสดง.....	62
4.4 นักแสดงที่ได้รับเลือก.....	71
4.5 เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย.....	74
4.6 สถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์.....	76
4.7 มุมกล้อง และขนาดภาพ.....	79
4.8 แผนการถ่ายทำภาพยนตร์ (Breakdown).....	79
5 ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ (Production).....	82
5.1 การถ่ายทำ.....	82
5.2 การกำกับการแสดง.....	85
6 ขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ (Post-Production).....	86
6.1 การจัดเก็บไฟล์งานในขั้นตอนการถ่ายทำ.....	86
6.2 การตัดต่อและการลำดับเรื่อง.....	86

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	หน้า
6.3 การตัดต่อแบบหยาบ (Rough Cut).....	88
6.4 การแก้ปัญหาในการตัดหยาบครั้งแรก.....	93
6.5 การตัดต่อแบบสมบูรณ์ (Final Cut).....	93
6.6 การปรับแต่งสีภาพยนตร์.....	98
6.7 เสียงในภาพยนตร์.....	98
6.8 เสียงบรรยากาศ (Sound Ambient).....	98
6.9 เสียงพูด (Dialogue).....	98
6.10 เสียงดนตรีประกอบ (Background Music).....	99
7 บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	100
7.1 บทสรุป.....	100
7.2 ข้อเสนอแนะ.....	101
ประวัติผู้วิจัย.....	103

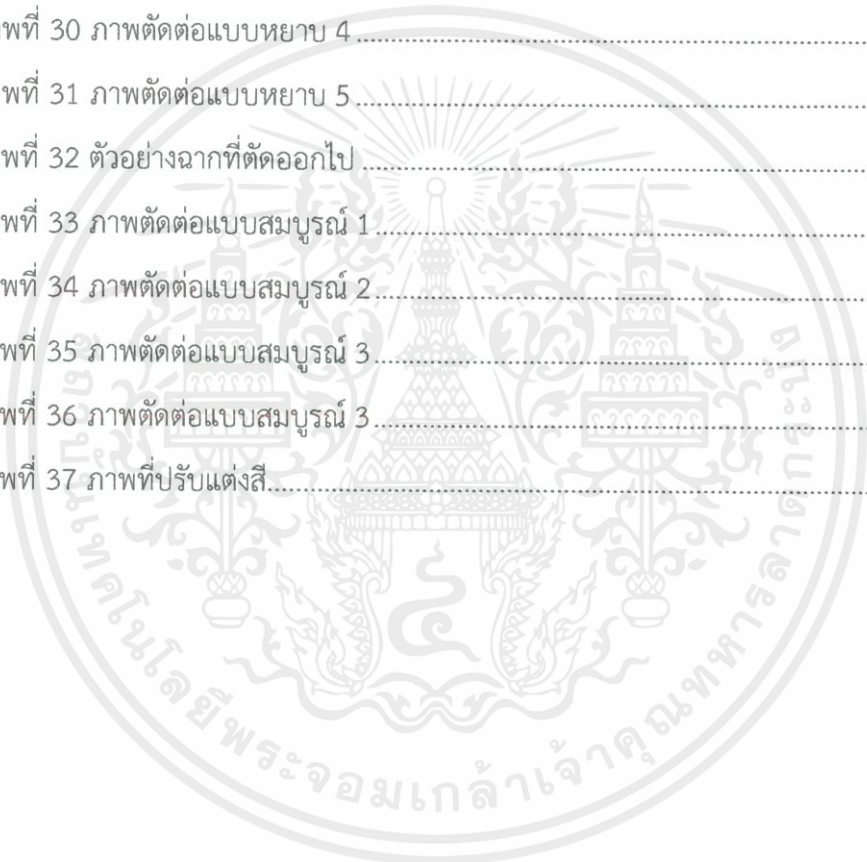
สารบัญภาพประกอบ

หน้า

ภาพที่ 1	ภาพจากภาพยนตร์เรื่อง The secret life of walter Mitty.....	7
ภาพที่ 2	ภาพจากภาพยนตร์เรื่อง The secret life of walter Mitty.....	7
ภาพที่ 3	ภาพจากภาพยนตร์เรื่อง Freelance ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ.....	9
ภาพที่ 4	ตัวละครภัก.....	71
ภาพที่ 5	ตัวละครตาล.....	71
ภาพที่ 6	ตัวละครโจ.....	72
ภาพที่ 7	ตัวละครอาก.....	72
ภาพที่ 8	ตัวละครอาโกว.....	73
ภาพที่ 9	ตัวละครสมทบ.....	73
ภาพที่ 10	เสื้อผ้าของภัก.....	74
ภาพที่ 11	เสื้อผ้าของตาล.....	75
ภาพที่ 12	เสื้อผ้าของโจ.....	75
ภาพที่ 13	เสื้อผ้าของอาก.....	76
ภาพที่ 14	เสื้อผ้าของอาโกว.....	76
ภาพที่ 15	บ้านตึกแถวเก่า.....	77
ภาพที่ 16	ร้านขนมหวานบัวลอยน้ำขิง.....	77
ภาพที่ 17	ตลาดน้อย.....	78
ภาพที่ 18	ริมแม่น้ำเจ้าพระยาที่โรงแรม River City.....	78
ภาพที่ 19	มุกกล้องและขนาดภาพ.....	79
ภาพที่ 20	ภาพตัวอย่างการเขียนช็อต.....	81
ภาพที่ 21	ภาพเบื้องหลังวันที่ 25 และ 27 เมษายน.....	83
ภาพที่ 22	ภาพเบื้องหลังวันที่ 12 พฤษภาคม.....	84
ภาพที่ 23	ภาพเบื้องหลัง 17 พฤษภาคม.....	84
ภาพที่ 24	ตัวอย่างการจัดเก็บไฟล์งาน.....	86

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	หน้า
ภาพที่ 25 โปรแกรม Adobe Premier Pro 1.....	87
ภาพที่ 26 โปรแกรม Adobe Premier Pro 2.....	87
ภาพที่ 27 ภาพตัดต่อแบบหยาบ 1	88
ภาพที่ 28 ภาพตัดต่อแบบหยาบ 2	89
ภาพที่ 29 ภาพตัดต่อแบบหยาบ 3	90
ภาพที่ 30 ภาพตัดต่อแบบหยาบ 4	91
ภาพที่ 31 ภาพตัดต่อแบบหยาบ 5	92
ภาพที่ 32 ตัวอย่างฉากที่ตัดออกไป	93
ภาพที่ 33 ภาพตัดต่อแบบสมบูรณ์ 1	94
ภาพที่ 34 ภาพตัดต่อแบบสมบูรณ์ 2	95
ภาพที่ 35 ภาพตัดต่อแบบสมบูรณ์ 3	96
ภาพที่ 36 ภาพตัดต่อแบบสมบูรณ์ 3	97
ภาพที่ 37 ภาพที่ปรับแต่งสี.....	98

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 ตารางแผนการถ่ายทำ	80
------------------------------------	----

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ

เรื่องราวมาจากประสบการณ์ของข้าพเจ้าในวัยมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ต้องตัดสินใจเลือกคณะเข้าศึกษาต่อมหาวิทยาลัย ซึ่งข้าพเจ้าต้องเลือกเรียนในสิ่งที่รัก แต่ไม่สามารถสอบเข้าได้ สุดท้ายข้าพเจ้าก็เลือกเรียนในสิ่งใหม่ที่ข้าพเจ้าไม่เคยคิด จึงทำให้ข้าพเจ้าสนใจเรื่องของคนที่อยู่ในช่วงที่ต้องเลือกตัดสินใจ ต้องค้นหาตัวเอง และจะสามารถปรับเปลี่ยนการดำเนินชีวิตได้อย่างไร เมื่อไม่เป็นอย่างที่หวัง ข้าพเจ้าจึงได้พูดคุยกับบุคคลที่อยู่ในวัยเดียวกันเพื่อสอบถาม ซึ่งแต่ละคนก็มีคำตอบที่แตกต่างกันออกไป เพราะไม่ใช่ทุกคนที่เกิดมาพร้อมกับพรสวรรค์ หรือรู้ได้ชัดเจนว่าอยากทำอะไร หลายคนรู้ตัวตอนเป็นเด็ก หลายคนรู้ตัวตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัย หลายคนรู้ตัวตอนฝึกงาน หลายคนรู้ตัวตอนเริ่มทำงานจริงๆ และอีกหลายๆ คนแม้ทำงานมาครึ่งชีวิตก็ยังตอบตัวเองไม่ได้ว่าจริงๆ แล้วอยากทำอะไร บางคนทำงานไปโดยที่ไม่ใช่งานที่รัก แต่จำเป็นต้องทำเพราะเป็นหน้าที่ ส่วนบางคนเลือกที่จะทำในสิ่งที่รัก แม้จะต้องเจออุปสรรคบ้าง แต่สุดท้าย เขาก็สามารถฝ่าฟันมาได้

ภาพยนตร์สั้นเรื่องนี้นำเสนอมุมมองของชายที่ตัดสินใจเลือกทำในสิ่งที่ตนไม่ต้องการ และไม่ได้รักที่จะทำอย่างแท้จริง แต่ทำไปเพียงเพราะมันเป็นหน้าที่ แต่เมื่อเขาได้เจอกับตาลหญิงสาวที่มาเป็นแรงบันดาลใจให้เขาจึงเปลี่ยนความคิดที่จะทำในสิ่งที่รักอย่างใจจริง เขาเลือกที่จะปรับเปลี่ยนทำในสิ่งที่รักและทำหน้าที่ควบคู่ไปด้วยกัน

วัตถุประสงค์ของโครงการ

1.2.1 เพื่อศึกษาการกำกับภาพยนตร์โรแมนติก ดราม่า

1.2.2 เพื่อศึกษาและถ่ายทอดมุมมองในการปรับตัวและการเลือกที่จะตัดสินใจลงมือทำในสิ่ง

ที่รัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.3 ขอบเขตของโครงการ

ภาพยนตร์ขนาดสั้น 1 เรื่อง มีขนาดความยาวประมาณ 15 นาที ถ่ายทำด้วยกล้องดิจิทัล
ในรูปแบบ 16 : 9

1.4 ลักษณะของโครงการ

ภาพยนตร์สั้นแนวโรแมนติก ดราม่า โดยเป็นเรื่องราวของชายหนุ่มที่ดูแลกิจการทัวร์ต่อจากพ่อ ด้วยความไม่เต็มใจ เพียงเพราะเขาคิดว่าเป็นหน้าที่ แต่เมื่อเขาได้เจอกับหญิงสาวที่มาซื้อทัวร์ ซึ่งเธอมาเป็นแรงบันดาลใจให้กับเขา ทำให้เขากลับมาตั้งใจและปรับเปลี่ยนที่จะทำในสิ่งที่รักและทำหน้าที่ไปพร้อมกัน

1.5 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย

1.5.1 ค้นคว้ารวบรวมข้อมูล

1.5.1.1 สืบค้นและศึกษาประสบการณ์ของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการทำสิ่งที่รัก และวิธีการเลือกตัดสินใจทำงานที่รักจากบุคคลรอบข้าง และอินเทอร์เน็ต เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการเล่าเรื่องให้สมจริง

1. ค้นคว้ารวบรวมข้อมูล

1.1 สืบค้นและศึกษาประสบการณ์ของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการทำสิ่งที่รัก และวิธีการเลือกตัดสินใจทำงานที่รักจากบุคคลรอบข้าง และอินเทอร์เน็ต เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการเล่าเรื่องให้สมจริง

1.2 สืบค้นข้อมูลเรื่องรักในสิ่งที่ทำหรือทำในสิ่งที่รัก?

1.3 วิเคราะห์แนวคิดของภาพยนตร์เรื่อง The Secret Life of Walter Mitty

1.4 ศึกษาการปรับแต่งสีภาพยนตร์จากภาพยนตร์เรื่อง Freelance ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5.2 ขั้นตอนการเขียนบท

1.5.2.1 หลังจากศึกษาข้อมูลจนครบ นำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์และปรับให้ตรงกับ
ทักษะของตัวเอง

1.5.3 การเตรียมการก่อนถ่ายทำ

1.5.3.1 ค้นหานักแสดงจากการประกาศทางอินเทอร์เน็ต จากการสอบถามด้วย
ความสมัครใจ และดูมุมมองเรื่องการทำสิ่งที่รัก และแรงบันดาลใจว่าสามารถที่จะเข้าใจนิสัยของตัว
ละครได้หรือไม่ หรือมีนิสัยที่สอดคล้องและใกล้เคียงกับตัวละครมากที่สุด

1.5.3.2 ลงพื้นที่สำรวจสถานที่ถ่ายทำ ว่ามีความสอดคล้องกับภาพที่ต้องการและ
เหมาะสมหรือไม่

1.5.3.3 วางแผนเรื่องงบประมาณ และระยะเวลาในการถ่ายทำไว้ก่อนล่วงหน้า โดย
การจัดทำตารางการทำงาน และตั้งงบประมาณการไว้

1.5.4 การถ่ายทำ

1.5.4.1 ควบคุมงานถ่ายทำเพื่อให้ได้ภาพและอารมณ์ที่ต้องการ

1.5.5 หลังการถ่ายทำ

1.5.5.1 ตัดหยาบ เพื่อตรวจสอบการเล่าเรื่องและดูความต่อเนื่องของเหตุการณ์ใน
เรื่องให้สอดคล้องตามที่ต้องการ

1.5.5.2 ลำดับการเล่าเรื่องอีกครั้ง เพื่อให้ได้รูปแบบที่สมบูรณ์ที่สุด และจึงนำปรับ
แต่สีและนำมาจัดวางเสียง

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 สามารถกำกับนักแสดง และถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตัวละครออกมาได้อย่าง
ชัดเจน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.6.2 สามารถถ่ายทอดมุมมองในการปรับตัวและหาทางออกให้กับชีวิต และเป็นกรณีศึกษา
ต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

การค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล

การผลิตภาพยนตร์สั้นเรื่องนี้เกิดจากการค้นคว้าข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล รวบรวมและสรุปจากภาพยนตร์ และเว็บไซต์ เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนบทภาพยนตร์ โดยได้ศึกษาจากหัวข้อดังต่อไปนี้

2.1 สืบค้นข้อมูลเรื่องรักในสิ่งที่ทำหรือทำในสิ่งที่รัก?

2.2 วิเคราะห์แนวคิดของภาพยนตร์เรื่อง The Secret Life of Walter Mitty

2.3 ศึกษาการปรับแต่งสีภาพยนตร์จากภาพยนตร์เรื่อง Freelance ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้าม

รักหมอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1 สืบค้นข้อมูลเรื่องรักในสิ่งที่ทำหรือทำในสิ่งที่รัก?

เรามักจะได้ยินประโยคที่ว่า “รักในสิ่งที่ทำ (Love what you do)” กับ “ทำในสิ่งที่รัก (Do what you love)” ทั้ง 2 ประโยคนี้มีความแตกต่างกัน ซึ่งหากเลือกประโยคใด ประโยคหนึ่งมาใช้กับชีวิต ชะตาชีวิตก็จะเดินตามสิ่งที่เลือกในทันที ดังนั้นควรเลือกที่จะใช้ทั้ง 2 ประโยค อย่าตัดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปโดยเด็ดขาด

เมื่อไม่สามารถที่จะเลือกได้ สิ่งที่ต้องทำคือ “จงรักในสิ่งที่ทำ” จงหาความสุขของให้เจอให้ได้ หาเสน่ห์ของมันให้เจอ แล้วเข้าไปสัมผัสกับมันด้วยการลงมือทำอย่างเต็มที่ด้วยความมุ่งมั่นและไม่หือถอย จงรักในสิ่งที่ตนมีอยู่ แต่อาจเจออุปสรรคบ้างก็จะต้องอดทน และปรับใจให้สนุกกับงานและมีความสุขที่ได้ทำ

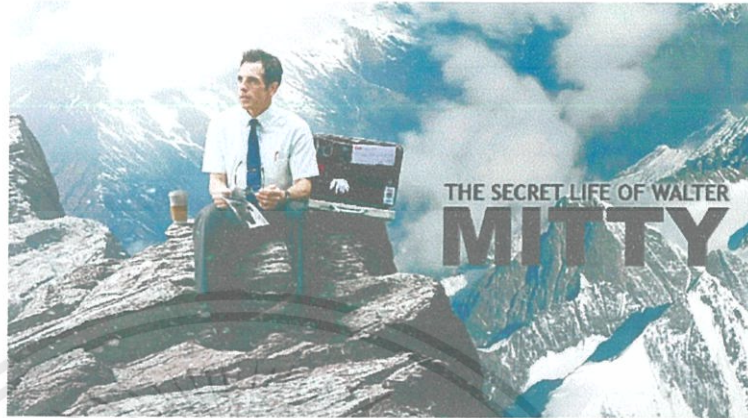
เมื่อเดินทางถึงจุด ๆ หนึ่งในชีวิตก็พร้อมที่จะนึกถึงสิ่งที่ถนัดหรือสิ่งที่ชอบ จะเริ่มหาสิ่งใหม่ ๆ และเริ่มที่จะเข้าไปอยู่ใกล้ในสิ่งที่รักและถนัดมากขึ้น สิ่งที่จะต้องเริ่มคือ “จงทำในสิ่งที่รัก” ก่อน จะไม่เสียเวลากับเรื่องไร้สาระที่จะทำให้ชีวิตหมดไปโดยไร้ค่า และจะ “รักในสิ่งที่ทำ” เมื่อเลือกสิ่งที่ถนัด โอกาสที่จะประสบความสำเร็จก็จะอยู่ไม่ไกล ถึงแม้จะยังไม่ประสบความสำเร็จในทันทีแต่สิ่งที่ได้นั้น คุ้มค่า สิ่งที่ได้คือ “ความสุข” สิ่งที่จะทำให้ชีวิตด้วยการลงมือหาสิ่งที่รักและได้ทำในสิ่งที่รัก

หากเรารู้จักรักในสิ่งที่ทำ ซึ่งหากยังหางานที่รักไม่เจอ ไม่แน่ว่าการเปลี่ยนมุมมองอาจทำให้เปลี่ยนงานจากที่น่าเบื่อหน่ายกลายเป็นงานที่ทำแล้วมีความสุข ทั้งหมดอยู่ที่การปรับความคิดและการเปลี่ยนมุมมองเกี่ยวกับการทำงานเท่านั้นเอง

การนำไปใช้

จากเรื่องที่ค้นคว้าได้นำมาปรับใช้ในขั้นตอนการเขียนบทภาพยนตร์ คือการใช้เนื้อหาในส่วนของการเลือกที่เร้าใจ เปลี่ยนความคิดและเปลี่ยนมุมมองเกี่ยวกับการรักในสิ่งที่ทำ และเราจะสามารถรักในสิ่งที่ทำได้ ซึ่งนำข้อคิดในเรื่องมาเป็นแนวทางในการเขียนบทภาพยนตร์ เพื่อไปสู่จุดจบของเรื่อง

2.2 วิเคราะห์แนวคิดของภาพยนตร์เรื่อง The Secret Life of Walter Mitty

ภาพที่ 1 ภายจากภาพยนตร์เรื่อง The Secret Life of walter Mitty

เรื่องย่อ

เรื่องราวของ มิตตี้ (รับบทโดย Ben Stiller) ชายวัยกลางคนธรรมดาที่ใช้ชีวิตซ้ำซากในห้องฟิล์มของบริษัทนิตยสาร Life และเมื่อบริษัทถูกซื้อไปแปรรูปเป็นนิตยสารออนไลน์ ทำให้ต้องมีการปฏิรูปองค์กร แต่หน้าที่ของมิตตี้ คือการรับผิดชอบรูปของนักถ่ายภาพชื่อดังนามว่า ฌอน เพย์น เพราะรูปที่ 25 ที่ต้องใช้ลงในหน้าปกนิตยสารฉบับสุดท้ายเกิดหายไปและมันเป็นความรับผิดชอบของมิตตี้ มิตตี้จึงต้องออกเดินทางตามหา ซึ่งเป็นตัวกำหนดอนาคตชีวิตการทำงานของเขา โดยไม่รู้เลยว่า การเดินทางครั้งนี้จะเปลี่ยนชีวิตเขาไปตลอดกาล

วิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง The Secret Life of Walter Mitty

ภาพที่ 2 ภาพจากภาพยนตร์เรื่อง The Secret Life of Walter Mitty

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรื่องการปฏิรูปบริษัทของมิตตี้จากนิยายสารเป็นรูปแบบออนไลน์ให้เข้ากับยุคสมัย ซึ่งในยุคสมัยโลกาภิวัตน์แบบปัจจุบัน ไม่ว่าคนหรือบริษัทก็ไม่ต่างกัน สิ่งใดที่ไม่สำคัญมากพอย่อมต้องถูกตัดทิ้งเพื่อรักษาชีวิต และเรื่องครอบครัวของมิตตี้ เมื่อพ่อซึ่งเป็นเสาหลักจากไปมิตตี้ก็ต้องเลือกที่จะเปลี่ยนแปลงและตัดบางสิ่งทิ้งไป ซึ่งเขาได้ตัดสิ่งสำคัญทิ้งไปสิ่งนั้นคือตัวของตัวเองและความฝัน เขายอมตัดผมโมฮอกซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการออกนอกกรอบ มาสมัครงานที่ร้านพิซซ่า Papa John ที่พ่อเคยทำ

การเดินทางออกค้นหาแผ่นฟิล์มหมายเลข 25 นั้น เป็นจุดเริ่มต้นที่ช่วยให้มิตตี้ได้มีโอกาสพูดคุยกับเชอริล ซึ่งเธอเป็นสาววัยกลางคนธรรมดา ๆ แต่สำหรับมิตตี้เธอคือแรงผลักดันอันยิ่งใหญ่ ให้เขากล้าออกไปผจญกับสิ่งที่ไม่รู้จัก หนังสือแสดงให้เห็นว่ามิตตี้ มักต้องตัดสินใจในสถานการณ์ที่คับขันอยู่เสมอ แต่สิ่งที่มิตตี้ต้องทำนั้น มีแค่เชื่อในสัญชาตญาณของตัวเอง แล้วพุ่งไปข้างหน้าเท่านั้นเอง ถ้ามัวแต่เขารู้ได้อย่างไรว่าไปถูกทาง รู้ได้อย่างไรว่าจะไม่เสียใจที่หลัง ซึ่งเขาไม่รู้และไม่มีใครรู้ แต่สิ่งที่เขารู้ก็คือ ถ้าเขาไม่พุ่งออกไป เขาจะเสียใจแน่ๆ

จากจุดเริ่มต้นคือการตามหาแผ่นฟิล์มลำดับที่ 25 เขาเปลี่ยนแปลงตัวเอง ด้วยการมุ่งหน้าออกไปเผชิญหน้ากับความไม่แน่นอน ซึ่งทำให้เขาค้นพบตัวตนที่ทำหลบหนีไปนั่นเอง การนำไปใช้

จากการวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง The Secret Life of Walter Mitty ได้นำมาปรับใช้ในการดำเนินเรื่องและบุคลิกของตัวละครหลัก ซึ่งในเรื่องเล่าถึงการกล้าที่จะตัดสินใจในยามคับขัน และพูดถึงการตามหาตัวตนที่ตัวละครมิตตี้ต้องเผชิญหน้ากับการตัดสินใจอยู่ตลอด จึงได้นำเอาบุคลิกมาปรับใช้กับตัวละครหลัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3 ศึกษาการปรับแต่งสีจากภาพยนตร์เรื่อง Freelance ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ

ภาพที่ 3 ภาพจากภาพยนตร์เรื่อง Freelance ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ

เรื่องของยุ่น (ชนันนี สุวรรณเมธานนท์) หนุ่มฟรีแลนซ์ที่ทำงานแบบสุดๆ และคิดว่าร่างกายของตนเองสามารถแบกรับความเหนื่อยล้าได้แบบเครื่องจักร แต่ร่างกายของเราไม่เคยโกหกใคร วันหนึ่งยุ่นก็สัมผัสได้ว่ามีตุ่มประหลาดโผล่ขึ้นมาบนร่างกายของเขา ซึ่งตุ่มที่ว่าไม่ได้มาแค่เม็ดสองเม็ด แต่มาเป็นสิบ ยุ่นจึงตัดสินใจไปหาหมอและได้เจอกับหมออิม (ใหม่ ดาวิกา โฮร์เน่) แต่การพบกันครั้งนั้นทำให้ยุ่นเกิดความรู้สึกประหลาด จนอยากจะเจอหมออีกครั้ง ซึ่งเขามีโอกาสที่จะได้เจอหมออิมแค่ 1 วันต่อเดือน ในห้องตรวจคนไข้เท่านั้น ในขณะที่ต้องพยายามรักษาอาการผื่นคันบนร่างกาย ยุ่นก็ต้องต่อสู้กับวงการฟรีแลนซ์ที่ประดังประเดเข้ามาแบบไม่ขาด ยุ่นจะต้องเลือกว่าเขาจะจัดการกับความรู้สึกที่มีต่อหมออิม อาการผื่นคันและหน้าที่การงานของเขาอย่างไร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การปรับแต่งสีจากภาพยนตร์เรื่อง Freelance ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ

ภาพยนตร์เลือกใช้โทนสีที่หม่น เพื่อแสดงให้เห็นถึงการโดดเดี่ยว และการที่ต้องเลือกตัดสินใจทำหน้าที่ต่างๆของตัวเองอย่างไร ทำให้โทนสีที่ออกมาจะดูเป็นสีหม่นตลอดเรื่อง เพราะตัวละครพระเอกต้องเผชิญกับการตัดสินใจอยู่ตลอดเวลา

การนำมาใช้

จากการศึกษา ได้นำรูปแบบโทนสีของเรื่องที่เป็นโทนสีหม่น เพื่อแสดงถึงความโดดเดี่ยวของตัวละครเอกมาใช้ในภาพยนตร์สั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

บทภาพยนตร์

3.1 ข้อมูลเกี่ยวกับบทภาพยนตร์

3.1.1 ประเด็น (Theme)

การตัดสินใจทำในสิ่งที่รักและสามารถปรับเปลี่ยนการดำเนินชีวิตได้หลังจากตัดสินใจแล้ว

3.1.2 พล็อต (Plot)

ภัท ชายหนุ่มที่ทำการทัวร์ต่อจากพ่อ ซึ่งเขาไม่ได้อยากทำแต่ทำไปเพราะคิดว่าเป็นหน้าที่ แต่แล้วเขาได้เจอกับตาล หญิงสาวที่มาซื้อทัวร์และเป็นแรงบันดาลใจให้เขากลับมาที่จะเลือกปรับเปลี่ยนทำหน้าที่และทำสิ่งที่รักไปพร้อมกัน

3.1.3 โครงเรื่องย่อ (Synopsis)

ภัท ชายหนุ่มที่รักในการถ่ายรูป แต่เมื่อพ่อของเขาได้เสียชีวิตไป โดยที่พ่อได้ทิ้งกิจการทัวร์ไว้ให้ ภัทไม่ได้รักในการทำทัวร์อย่างที่พ่อทำ แต่เขาเลือกที่จะทำทัวร์ต่อเพราะคิดว่าเป็นหน้าที่ของลูกที่ต้องดูแลกิจการทัวร์ที่พ่อรักและพ่อสร้างขึ้นมาเอง จนตาลได้มาซื้อทัวร์และทำให้ภัทได้พูดคุยจนเริ่มสนิทกับตาล และตาลก็มาเป็นแรงบันดาลใจให้ภัทกลับมามีความตั้งใจที่จะเลือกทำในสิ่งที่รักคือ การถ่ายรูป แม้เขาจะต้องเสียสิ่งที่รักไป

3.1.4 เรื่องสั้น (Short Story)

ในบ้านตึกแถวเก่า ที่ยังคงความดั้งเดิม ภัทชายหนุ่มวัย 27 ปี ที่สวมชุดเรียบง่าย ซึ่งภายในบ้านมีอากงนั่งดูโทรทัศน์อยู่ที่บริเวณโซฟาเป็นประจำ ภัทนั่งอยู่ที่หน้าจอกอมพิวเตอร์ เขากำลังก้มหน้าพิมพ์งานอยู่ ก็ได้ยินเสียงคนเดินเข้ามา โจหนุ่มรูปร่างท้วมที่เป็นเพื่อนสนิท โจเดินตรงมาที่ภัทและเลื่อนไปกดที่หน้าจอกอมพิวเตอร์เพื่อให้ภัทดูกระทู้พันทิปที่เขาตั้งเรื่องทัวร์ทะเลอนกินว่าผู้คนจะมาแสดงความเห็นอย่างไร ซึ่งโจอยากช่วยให้ทัวร์ของภัทได้ฟื้นฟูกลับมาอีกครั้ง แต่ผู้คนที่มาแสดงความเห็นก็มีแต่แง่ลบ โจเห็นภัทที่มองหน้าจอกอมพิวเตอร์ไม่ละสายตา ซึ่งทำให้เขารู้สึกผิดมาก ภัทจึงกดปิดแล้วเปลี่ยนเรื่อง เช้าวันต่อมาก็มีหญิงสาวผมยาวประป่า ผิวขาวผุดผ่อง เดินเข้ามาสอบถามเรื่องทัวร์ทะเลอนกิน ภัทแปลกใจที่เธอมาซื้อทัวร์ เพราะไม่มีคนมาซื้อทัวร์นานแล้ว ภัทเดินมาหาตาล และได้อธิบายเรื่องทัวร์อย่างคร่าวๆ ให้ตาลฟัง ซึ่งตาลก็ดูจะงุนงงมากที่ภัทไม่ได้มีใบโบรชัวร์หรือคำแนะนำเพิ่มเติมเลย แต่เธอก็ระบุวันที่จะมาทัวร์ไว้

เช้าวันที่ตาลนัดภัทไปทัวร์ ภัทงัวเจียงมาเปิดประตูบ้าน เห็นตาลที่ยืนรออยู่หน้าบ้านก็รีบเปิดประตูและกล่าวขอโทษ ตาลมีสีหน้าไม่พอใจอย่างมาก ภัทพาตาลเดินออกมาที่ย่านตลาดน้อยและไปในซอยที่มีร้านอาหารอยู่ตามทาง ซึ่งตาลก็ถ่ายรูปมาตลอดทาง ภัทเดินมาหยุดที่หน้าร้านขายขนมหวานซึ่งเป็นเพียงรถเข็นและมีโต๊ะเก้าอี้กางอยู่ริมฟุตบาท เธอแปลกใจเล็กน้อยที่ภัทพามาร้านข้างทางธรรมดา ๆ และเมื่อขนมหวานมาวางที่โต๊ะ ภัทก็มองที่ตาลว่าตาลจะพอใจกับขนมหรือไม่ เมื่อภัทเห็นตาลพอใจกับขนมหวาน ก็เปลือยออกมา และภัทก็เล่าถึงเมื่อก่อนที่เขามาร้านนี้กับพ่ออยู่เป็นประจำ และก็ถามถึงอาชีพของตาลซึ่งตาลก็ตอบอย่างมีความสุข ว่าเธอเลือกทำในสิ่งที่รัก จึงทำให้เธอสนุกกับงาน และตาลก็ขอตัวกลับ ซึ่งตาลหันกลับมากดถ่ายรูปภัทไว้ แล้วจึงเดินจากไป

ภัทที่นั่งอยู่ที่หน้าจอกอมพิวเตอร์เช่นทุกวัน เห็นโจเดินเข้ามาในบ้าน ภัทสังเกตเห็นโจมีท่าทางแปลกๆ ซึ่งโจมาในวันนี้ก็เพื่อมาบอกลาภัท เพราะเขาจะต้องไปดูแลกิจการแทนพ่อ ภัทตกใจเล็กน้อย แต่ก็ยิ้มออกมาและบอกว่าไม่เป็นไร เพื่อให้โจสบายใจ เย็นวันนั้นตาลเดินเข้ามาในบ้านภัทและตรงมาที่ภัท เธอมาชวนภัทออกไปถ่ายรูปและหาข้อมูลกับเธอ ซึ่งภัทก็แปลกใจไม่คิดว่าตาลจะมา แต่เขาก็ตอบตกลงที่จะไปกับตาลโดยไว ภัทพาตาลเดินมาถึงริมน้ำเจ้าพระยา ตาลหยิบกล้องขึ้นมาถ่ายรูปพระอาทิตย์ตกยามเย็น ภัทยืนที่ข้างๆตาล มองที่ตาลที่ถ่ายรูป และชวนคุยเรื่องการถ่ายรูปทำให้ภัทนึกถึงพ่อว่าเมื่อตอนที่เขายังเด็กชอบถ่ายรูปกับพ่อ แต่เมื่อพ่อเสียไป ทำให้เขามีความจำเป็นที่เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต้องเลิกถ่ายรูปและไปดูแลกิจการทัวร์และดูแลอากแทนพ่อ เมื่อภักพุดจบ ตาลมีสีหน้าที่เศร้าออกมาได้อย่างชัดเจน จึงกล่าวแสดงความเสียใจกับภัก และภักก็ชวนตาลกลับ ตาลก็ได้แต่มองภักที่เดินไป

ภักเตรียมของไหว้เพื่อที่จะไหว้พ่อในวันตรุษจีน อาโกวเดินเข้ามาและไปนั่งตรงโซฟาที่อากนั่งอยู่ และถามว่าอากจำตนได้ไหม แต่อากก็สะบัดมือทิ้งและตอบปฏิเสธ นั่นทำให้อาโกวรู้ว่าอากป่วยเป็นอัลไซเมอร์ที่อาการค่อนข้างหนักแล้ว จึงทำให้อาโกวโกรธภัก เดินไปโวยวายที่ภักแล้วอาโกวจึงตัดสินใจจะพาอากไปอยู่ด้วย ภักได้แต่นั่งมองดูอาโกวพาอากเดินออกจากบ้านไป เย็นวันนั้นตาลได้มาหาภักเพื่อที่จะเอารูปที่ตัวเองถ่ายมาให้ภักแทนคำขอบคุณ แต่เมื่อตาลเห็นดูสีหน้าเคร่งเครียด จึงเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง แต่ก็โดนสวนกลับมาว่าอย่ายุ่ง จึงทำให้ตาลตกใจและไม่พอใจอย่างมาก แล้วจึงเดินจากไป นั่นทำให้ภักยังคิดว่าเขาโดดเดี่ยวแล้วไม่เหลือใครแล้ว เวลาผ่านไป 3 วันอากก็ไม่กลับมา ตาลก็ไม่ติดต่อมาหาภักอีกเลย เขาก็เจอของรูปที่ตาลให้มา เขาจึงนั่งลงและหยิบเปิดดูข้างใน เขาเห็นรูปที่ตาลถ่ายตัวเขาเองตอนที่ยิ้มมีความสุข นั่นทำให้เขายังคิดว่าเขาต้องออกไปทำตามฝัน

หลายเดือนต่อมา ภักได้ออกมาถ่ายรูป โดยที่มีตาลมาด้วย เขาและตาลดูมีความสุข แต่วันนี้ต่างออกไปคือ ภักได้พาลูกทัวร์มาทัวร์ทะเลอนกินด้วย เขาเห็นลูกทัวร์ที่มีความสุขที่ได้มาทัวร์ก็ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะถ่ายรูปเก็บไว้

3.2 บทภาพยนตร์ฉบับที่ 1 เรื่อง ทางที่เปลี่ยน

ฉากที่ 1 ทัวร์ตะลอนกิน

ภายใน / ตึกแถวเก่า / กลางวัน

ย่านอาคารพาณิชย์เก่า ซึ่งมีผู้คนไม่มากนัก ห้องแถวเก่าที่ดูเจียบเหงา ภายในมีเพียงชายหนุ่ม ชื่อภัทที่ นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์กับอากงเก่าที่ นั่งนิ่งมองดูทีวี ไม่นานนักก็มีชายหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามาภายในบ้าน ซึ่งก็คือโจ เพื่อนสนิทของภัท ที่เดินเข้ามาในบ้านอย่างคุ้นเคย โจเดินมาทักภัทอย่างสนิทสนม

โจ

“เฮ้ยโอภัท ภูมิไรเด็ดๆให้ดู”

ภัทเงยหน้ามองโจเล็กน้อยก่อนหันไปเล่นเกมดังเดิม

โจก็ผลักให้ภัทออกจากโต๊ะคอมและโจก็กดเปลี่ยนหน้าจอเปิดกระทู้ขึ้นมา บนหัวข้อกระทู้โชว์ตัวหนังสือหัวข้อ “ทัวร์ตะลอนกิน” ภัทเห็นหัวข้อก็มองที่หน้าจอ ว่ามีเนื้อหาอย่างไร โจก็พูดขึ้นมา

โจ

“คนเม้นเยอะเลยวะ โอภัทดังแน่คราวนี้”

เนื้อหาบอกถึงเรื่องการมีทัวร์ตะลอนกินว่าดีหรือไม่ เมื่อโจเลื่อนหน้าลงมาตรงส่วนของคอมเม้น ก็เห็นว่า มีแต่คนมาเม้นในทางไม่ดี ว่าคงไม่น่าอยู่ได้กับทัวร์แบบนี้ในยุคสมัยนี้ เมื่อโจอ่านคอมเม้นก็เจียบไป ภัทมองเห็นทั้งหมด ก็ผลักโจออกจากหน้าจอแล้วกดเปิดเกมดังเดิม

ภัท

“ไร้สาระวะพวกมึง เจ้งแน่ก็เห็นกันอยู่ เล่นเกมดีกว่า”

โจมองหน้าภัทก่อนจะหันมาสนใจเล่นเกมกับภัท และปิดกระทู้ไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฉากที่ 2 ภัทท์กับอากง

ภายใน / ตึกแถวเก่า / กลางวัน

บ้านที่ดูเงียบเหงาถูกเปิดไฟ ภัทท์เดินออกมาจากภายในบ้านด้วยความงัวเงีย เขาเปิดประตูบ้านออก แล้วจึงเดินมาเปิดคอมพิวเตอร์ เค้านั่งลงมองจอคอมพิวเตอร์ที่เปิดอยู่อย่างไร้จุดหมาย เค้าได้ยินเสียงมาจากในบ้าน เมื่อเขาหันไปมองจึงเห็นว่า เป็นอากงเขาที่เดินมานั่งที่เก้าอี้ตัวเดิม เขาจึงเดินไปเปิดทีวีให้อากงดูเช่นทุกวัน ด้วยความที่อากงป่วยเป็นโรคอัลไซเมอร์จำความไม่ได้ เขาก็ได้แต่เปิดทีวีให้อากงดู ไม่เหมือนดังเช่นเมื่อก่อนที่เขายังเด็กจะเล่นกับอากงและพ่อกันเป็นประจำ เขาเหม่อมองไปที่รูปพ่อที่ตั้งอยู่ซึ่งเป็นรูปถ่ายเบลอๆที่มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ที่ริมหาดซึ่งเขามองรูปอยู่นาน พลันคิดถึงเรื่องเก่า เขาหันกลับไปมองที่อากง แล้วถามอากงเรื่องรูป

ภัทท์

“กง จำป่าได้มั๊ย”

อากงหันมองที่ภัทท์ถาม แล้วก็ตอบกลับ เหมือนคนที่ไม่รู้จักกัน

อากง

“ใครหรอ”

เขาได้แต่ยิ้มเศร้าให้กับคำตอบที่ได้ แม้เขาจะรู้อยู่แล้วว่าอากงคงจำไม่ได้ แต่เขาแค่อยากลองถามดูเพียงเท่านั้น อากงก็หันกลับไปดูทีวีอยู่ดังเดิม เขาถอนหายใจออกมา และเดินกลับมา นั่งลงที่เก้าอี้ตัวเดิม และเปิดเล่นเกมที่เป็นอย่างนี้เช่นทุกวัน

ฉากที่ 3 ตาลมาซื้อทัวร์

ภายใน / ตึกแถวเก่า / กลางวัน

ในตึกแถวเก่าที่ถูกเปิดประตูขึ้นโดยภัทท์ เขามองออกไปที่นอกบ้านก่อนจะหันกลับมาเดินเข้าบ้านแล้วเปิดทีวีให้อากงเขาดูอย่างเช่นทุกวัน แล้วภัทท์ได้ยินเสียงคนเดินเข้าบ้านมาเขาก็ไม่ได้สนใจ เพราะคิดว่าเป็นโจร ที่มาบ้านเขาประจำ แต่เมื่อเขาไม่ได้ยินเสียงก็รู้สึกผิดปกติจึงเงยหน้าขึ้นมามองก็

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เห็นว่าเป็นหญิงสาวผมสั้น เขารู้สึกตกใจ มองที่เธออย่างสงสัย เธอมองไปรอบๆร้าน ภัทก็ยังคงมองที่เธอ เธอซื้อตาล และเธอก็เป็นฝ่ายที่ถามภัทก่อน

ตาล

“เอ่อ ไข่ทัวร์ทะเลอนกินไข่มั้ยคะ”

ภัท

“ใช่ครับ”

ตาล

“อยากจะขอซื้อทัวร์ 1 วันอะคะ”

ภัทตกใจเล็กน้อยที่เธอมาขอซื้อทัวร์เพราะเขาไม่คิดว่าจะมีคนมาซื้อทัวร์อีก เขาจึงถามเธออีกครั้งเพื่อความแน่ใจว่าเธอต้องการซื้อทัวร์นี้

ภัท

“คุณจะมาซื้อทัวร์นี้ มันใจไข่มั้ย”

ตาล

“ใช่คะ มันใจ”

ภัทมองหน้าเธออีกครั้ง แล้วจึงลุกขึ้นเดินไปหยิบไบโพรซัวร์เก่าๆที่อยู่โต๊ะด้านในออกมา เขาหยิบมันมาปิดฝุนเล็กน้อยก่อนจะยื่นมันให้เธอ เธอรับไบโพรซัวร์ไปและมองด้วยความไม่พอใจ ก่อนจะขอเบอร์โทรติดต่อของภัทไว้

ตาล

“ฉันทขอเบอร์ติดต่อคุณไว้ได้มั้ยคะ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภัท

“เอ๋อ ได้ครับ”

เขาเปิดลิ้นชักหยิบกระดาษใบเล็กมาจดเบอร์โทรให้เธอ และยื่นให้

ตาล

“ฉันทขอจองทัวร์ไว้เป็นเสาร์หน้านะคะ ถ้าเปลี่ยนแปลงยังไงจะโทรแจ้งคะ”

ภัทไม่ได้ตอบอะไรเธอ เพียงแต่มองเธอเดินจากไปด้วยความสงสัย ที่ท่าทางเธอเองก็ดูไม่น่าจะมาซื้อทัวร์นี้

ฉากที่ 4 ภัทตื่นสาย

ภายใน / ตึกแถวเก่า / เช้า

เสียงโทรศัพท์บ้านดังอยู่เป็นระยะ เขาเดินจ้วเจียมาเพื่อจะรับโทรศัพท์แต่เมื่อเดินมาถึงเสียงก็หายไป เขายืนรอกอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะตัดสินใจเดินกลับเข้าไป แต่แล้วเขาก็ได้ยินเสียงดังมาจากที่หน้าประตูบ้าน เขาจึงเดินไปเปิดประตู และเมื่อเขาเปิดประตูออกก็พบตาลยืนอยู่ที่หน้าประตูด้วยท่าทางหงุดหงิด ภัทตกใจมากที่เห็นตาลยืนรอกอยู่หน้าบ้าน เขาพูดขอโทษและให้เธอเข้ามานั่งรอในบ้านก่อน

ภัท

“เอ๋อ ขอโทษครับ คุณมารอข้างในก่อนดีกว่า”

ตาลมองภัทที่ยังใส่ชุดนอนและดูไม่ได้จะอยากขอโทษเธอสักเท่าไร เธอแสดงอาการไม่พอใจออกมาผ่านสีหน้าที่ดูบึ้งตึง เธอเดินเข้ามานั่งในบ้านของภัทอย่างไม่เต็มใจ

ภัท

“คุณรอตรงนี่ก่อนแล้วกัน ผมขอไปอาบน้ำก่อน”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตาลได้ยินที่ภักทพูดก็ยังไม่พอใจ เพราะเธอก็ถือว่าเธอเป็นลูกค้าที่มาซื้อทัวร์ แต่เธอยังไม่ทันจะได้ตอบอะไรกลับไป เขาก็เดินเข้าไปเสียแล้ว นั่นยิ่งทำให้เธอหัวเสีย เธอเดินเข้ามาด้วยสีหน้าบึ้งตึง แต่เมื่อเธอหันไปเห็นอาการที่ดูที่ว๊อยูเธอก็จึงเดินไปตรงที่อ่างนั่งและกล่าวทักทาย

ตาล

“เอ๋อ สวัสดีค่ะ”

อ่างหันมายิ้มให้เธออย่างเป็นมิตร เธอยิ้มกลับให้อ่างแล้วจึงลงมานั่งที่โซฟา แล้วเธอก็เหลือบไปเห็นรูปภาพที่ตั้งอยู่บนโต๊ะคอมพิวเตอร์ของภักที่เป็นรูปถ่าย เธอมองรูปด้วยความสงสัย เพราะรูปที่เธอเห็นมันดูเบลอและดูไม่น่าเป็นรูปที่เอามาใส่กรอบวางไว้ ไม่นานนักภักก็เดินออกมา เขาเรียกตาลเพื่อบอกให้รู้ว่าเขาพร้อมแล้ว

ภัก

“คุณ ผมเสร็จแล้ว”

ตาลได้ยินภักเรียกก็ละสายตามาจากรูปถ่ายที่เธอมอง เธอคุกเข่าเดินออกจากบ้านไปตามหลังภักไป

ฉากที่ 5 ตาลไปทัวร์กับภัก

ภายนอก / ทางเดิน / เข้า

ภักพาตาลเดินออกมาและเดินไปตามทางซอกซอย ตาลเดินตามภัก พลังถ่ายรูปไป จนทำให้เธอลืมเรื่องที่ไม่พอใจภักเมื่อเข้าไปได้ ภักหันมามองที่ตาลก็เห็นเธอหยุดถ่ายรูป ทำให้เขามองเธออยู่พักหนึ่ง ก่อนจะหันหน้ากลับไปแล้วเดินต่อ เมื่อตาลถ่ายรูปเสร็จ เธอก็รีบเดินตามภักไป และเมื่อภักเดินมาถึงร้านแรก เขาหยุดยืนมองที่หน้าร้าน พลันมองซ้ายขวา อย่างตกใจที่ร้านไม่เปิด แล้วเหมือนจะปิดไปนานแล้ว ตาลเห็นภักหน้าตาดีมีพิรุช จึงรู้ว่าผิดปกติ ภักเหลือบมามองที่ตาลก็เห็นว่าเธอมองเขาอยู่อย่างไม่พอใจ

ภัก

“คือ ร้านมันปิดไปแล้วอะคุณ ผมขอโทษจริงๆ เดี่ยวผมพาคุณไปอีกร้านแล้วกัน”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตาล

“นี่ คุณทำทัวร์ตะลอนกินจริงหรือเปล่า ร้านปิดไปคุณยังไม่รู้เลย”

ภัท

“เอาเป็นว่าผมขอโทษอีกทีละกัน”

จากตอนแรกที่ตาลเหมือนจะลืมเรื่องที่ภัทหายไปแล้ว แต่พอเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นก็ทำให้เธอ ยิ่งไม่พอใจ
เขาไปใหญ่ เธอฝืนใจเดินตามภัทไปต่อเพื่อที่จะดูว่าเขาจะพาเธอไปที่ใด

ฉากที่ 5A ร้านประจำ

ภายใน / ร้านอาหารเล็กๆในซอยเล็กๆ / กลางวัน

ภัทเดินพาดาลมาไม่ไกลจากร้านเดิมมากนักก็ มาหยุดอยู่ที่ร้านที่ดูเก่าแก่ร้านหนึ่งที่มีผู้คน
ไม่มากนัก และเป็นร้านเล็กๆ ตาลมองร้านที่ภัทพามาอย่างตกใจเล็กน้อย ว่าเป็นแค่เพียงร้านธรรมดา
ที่ดูไม่ได้พิเศษอะไร แต่เธอก็เดินเข้ามาในร้านนั่งลงที่โต๊ะตัวที่ว่าง ภัทเดินไปทักทายเจ้าของร้านอย่าง
สนิทสนม

ภัท

“หวัดดีครับแปะ วันนี้แบบเดิมนะ แต่ขอ 2 เลย เพิ่มเมนูพิเศษมาด้วยนะครับ”

แปะ

“วันนี้พาคณาอุดหนุนด้วย เดี่ยวเอาแบบพิเศษไปเลย”

ภัท

“รอที่โต๊ะนะครับแปะ”

แปะ

“เอ้อ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภัทเดินกลับมาที่โต๊ะก็เห็นตาลมองรอบๆร้าน และหยิบกล่องขึ้นมาถ่ายรูป เขามองเธอแต่ก็ไม่ได้สนใจอะไร แล้วมานั่งที่เก้าอี้พร้อมกับถือแก้วน้ำมาในมือ และวางลงที่ด้านหน้าตาล ไม่นานนักอาหารก็มาวางที่โต๊ะ

แปะ

“มาแล้ว ร้อนๆเลย”

ตาลวางกล่องลง และเห็นอาหารที่มาวางที่โต๊ะ แม้จะเป็นร้านเก่าๆ แต่อาหารที่มาวางมีสีสันทานานา ทานมาก เธอไม่วยจะหยิบกล่องถ่ายรูปอาหารบนโต๊ะไว้ ภัทเห็นเธอดูพอใจ เขาก็พูดถึงร้านที่พามา

ภัท

“แม่ร้านนี้เป็นร้านที่ดูธรรมดา ไม่ได้หวือหวา แต่รสชาติ หน้าตาอาหาร เป็นแบบดั้งเดิมที่ทำจากคนเก่าแก่ออย่างแท้จริง วัตถุดิบที่แปะใช้ก็ทำเอง ไม่ใส่สารเคมี คุณลองชิมดูสิ”

ตาลไม่ตอบอะไร หยิบช้อนล้อม มาตักอาหารใส่ปาก เธอก็ดูพอใจในรสชาติเป็นอย่างมาก

ตาล

“รสชาติอร่อยมากเลยละ สมกับเป็นร้านเก่าแก่”

ภัท

“ถ้าคุณไม่อิ่มก็สั่งเพิ่มได้เลย”

ตาลทานอาหารที่อยู่ตรงหน้าอย่างเอร็ดอร่อย ภัทเห็นดังนั้นก็ปลื้มใจที่ร้านนี้ทำให้เธอพอใจขึ้นมาได้ เมื่อภัทเห็นตาลทานเสร็จ ก็เอ่ยปากถามตาลด้วยความสงสัย

ภัท

“ทำไมคุณถึงมาซื้อทัวร์ของผมหรอ”

ตาลชะงักเล็กน้อย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตาล

“จริงๆแล้ว ฉันเห็นท้าวของคุณจากในกระทู้พันทิป แล้วฉันก็เลยสนใจ อยากรู้ว่ามันเป็นยังไง คือฉัน เป็นนักเขียนคอลัมน์ในเว็บไซต์ เลยมาตามหาท้าวคุณ”

ภัท

“ท้าวของผม มันก็ไปไม่รอดอย่างที่คนมาคอมเมนต์กันนั้นแหละ”

ตาลมองที่ภัทด้วยความตกใจ

ตาล

“เอ่อ ฉันขอถามคุณอย่างนะ ทำไมคุณยังทำท้าวนี้ต่อหรือ แต่ถ้าคุณไม่อยากจะบอกก็ไม่ใช่ไรนะ”

ภัท

“คือมันเป็นกิจการของพ่อผมที่พ่อสร้างมันมากับมือ และไม่ยากให้มันต้องปิดลง”

ตาลได้ฟังดังนั้นก็ไม่ได้ถามอะไรภัทต่อ และทั้งคู่ก็เงียบไป

ภัทพูดขึ้นมาเมื่อเห็นว่าตาลทานเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ภัท

“เดี๋ยวผมขอไปคุยกับแปะ แปะหนึ่งนะคุณ”

ตาลยิ้มและพยักหน้าให้ภัทเป็นการรับรู้

ภัทเดินกลับมาที่โต๊ะและเรียกตาลให้ไปที่ร้านต่อไป

ภัท

“คุณ เดี่ยวผมจะพาไปร้านของหวาน”

ตาลหยิบกระเป๋าและกล่อง ก่อนเดินออกมาจากร้านเธอก็กล่าวขอบคุณแปะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตาล

“แปะ อาหารอร่อยมากเลยคะ ไว้จะมาใหม่แน่นอนคะ”

แปะ

“มาเลยๆ ขอบใจมากนะ”

ตาลเดินออกมาจากร้านอย่างมีความสุข ภัทมองดูตาลอยู่จากหน้าร้าน เมื่อตาลเดินตามภัทออกมา เขาก็ถามชื่อกับเธอ เพราะตั้งแต่เข้ามาเขายังไม่รู้จักชื่อเธอเลย

ภัท

“นี่ผมยังไม่รู้จักชื่อคุณเลย ผมชื่อภัทนะ”

ตาล

“จริงด้วย ตั้งแต่เข้าเรายังไม่รู้จักชื่อกันเลย ฉันชื่อตาล”

ภัทพยักหน้ารับ แล้วชวนตาลคุย

ภัท

“คุณเป็นคนเขียนคอลัมน์เกี่ยวกับอาหารหรือ”

ตาล

“ก็ไม่ใช่เรื่องอาหารโดยตรงหรอก ฉันจะเขียนเรื่องที่น่าสนใจและไปพบเจอมา ก็เปลี่ยนแนวไปเรื่อยๆ”

ภัท

“ดูน่าสนุกดีนะ”

ตาล

“ถ้าทำสิ่งที่ตัวเองชอบ มันก็ทำได้ไม่เบื่อหรอก”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภัท

“ถึงละ นี่เป็นร้านขนมร้านเก่าแก่เหมือนกัน แต่เปลี่ยนเป็นรุ่นลูกแล้ว ร้านก็ทำใหม่ให้ดูทันสมัยขึ้น”

ภัทเดินนำเข้าไปในร้าน และหาโต๊ะตัวเล็กนั่ง ก่อนจะถามตาล

ภัท

“เดี๋ยวผมสั่งของหวานเมนูตั้งของร้านให้คุณ”

ภัท

“รอแปะคุณ”

ภัทเดินไปทักทายเจ้าของร้านที่อยู่หน้าร้าน ก่อนสั่งของหวาน

ภัท

“ปอ วันนี้เป็นไงบ้าง ชายดีมัย”

ปอ

“ก็เรื่อยๆแหละ วันนี้เอาไร้มั้งอะ”

ภัท

“ของเราขอเหมือนเดิม กับเต้าทึงนะ”

ปอ

“โอเค รอแปะนี่ง”

ภัทเดินมานั่งที่เก้าอี้ และเห็นตาลหยิบสมุดขึ้นมาเขียน เขาจึงไม่ได้พูดอะไรกวเธอ ไม่นานของหวานก็มาวางที่โต๊ะ ตาลหยิบกล่องมาถ่ายอีกเช่นเคย ก่อนจะชิมของหวาน

ตาล

“ร้านที่คุณพามา เป็นร้านที่คุณมาบ่อยหรือ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภัท

“ก็เป็นร้านที่ผมมาตั้งแต่เด็ก ผมก็จะมาร้านพวกนี้เป็นประจำ แล้วอีกอย่างร้านพวกนี้ก็เป็นร้านที่ตั้งมากเมื่อตอนที่พ่อผมยังทำทัวร์นี้ใหม่ๆ แต่ยุคสมัยเปลี่ยน หลากๆอย่างก็เปลี่ยนตาม”

ตาล

“แต่ร้านที่คุณพามา ก็เป็นร้านที่อร่อย ตามที่คุณบอกว่าเคยเป็นร้านดังนะ”

ตาล

“ที่จริงฉันคิดว่าถ้าคุณลองพัฒนาทัวร์ทะเลอนกิ้น หรือหารูปแบบใหม่ๆ มันก็อาจจะดีก็ได้นะคุณ”

ภัทสายหัวเล็กน้อย

ภัท

“มันเป็นไปไม่ได้หรอก อย่างที่คุณก็เห็นอยู่ สมัยนี้ไม่มีใครมาซื้อทัวร์เพื่อมากินหรอก เพียงกดเข้าอินเทอร์เน็ตเราก็สามารถรู้ร้านดังร้านอร่อยได้ตั้งมากมาย”

ตาล

“มันก็จริงอย่างคุณว่า ไม่อย่างนั้นทำไมคุณไม่ไปทำอย่างอื่นละ”

ภัทเงยไปก่อนจะตอบ

ภัท

“ผมทิ้งกิจการที่พ่อผมสร้างขึ้นเองไม่ได้หรอก อีกอย่างมันเป็นคำมั่นสัญญาของผมกับพ่อ”

ตาล

“ฉันขอโทษนะ ที่ถามคุณมากเกินไป”

ภัท

“ไม่เป็นไรหรอก”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภัท

“แล้วคุณละ ทำไมมาเป็นนักเขียนคอลัมน์”

ตาล

“ฉันสนใจงานด้านนี้มานานแล้ว ฉันเลยลองเขียนเล่นๆ จนเมื่อฉันเรียนจบก็เลยได้มาทำงานนี้แหละ มันคงเกิดจากสิ่งที่ฉันชอบจนกลายมาเป็นงาน”

เมื่อตาลพูดจบภัทก็พยักหน้าตอบรับ และเหม่อมองออกไปนอกร้าน จนเมื่อตาลทานเสร็จ เธอจึงเรียก

ภัท

ตาล

“คุณ ฉันว่าวันนี้พอเท่านี้ก่อน แค่นี้ ฉันก็อึดจะแย่แล้ว เอาไว้เป็นคร่าวหน้าแทนได้มัย”

ภัททำหน้างุนงง

ตาล

“ฉันว่าคร่าวหน้าฉันจะมาเก็บข้อมูลแถวนี้แหละ อยากเอาไปเขียนคอลัมน์ใหม่ โอเคมัยคุณ”

ภัท

“เออจั้นก็ได้ ไว้คุณจะมาโทรหาผม เอาเบอร์มือถือผมไปจะดีกว่า เอ่อ เรื่องเมื่อเช้าผมขอโทษจริงๆ นะ”

ตาล

“ฉันไม่โกรธคุณแล้วละ ร้านที่คุณพามากินอร่อยมาก จนฉันลืมไปหมดแล้ว”

ตาล

“ขอบคุณมากนะ ที่พาฉันมา”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภัท

“ผมก็ขอบคุณ คุณด้วย”

ตาลหยิบกล่องขึ้นมากดถ่ายรูปภัทโดยที่ไม่ได้บอก ภัทตกใจเล็กน้อย แต่ก็ยิ้มให้ตาล ตาลเดินออกจาก
ร้านไป ภัทมองตาลที่เดินจากไป ก่อนจะหันหลังกลับมาเดินกลับบ้าน

ฉากที่ 6 โฉบอกลา

ภายใน / ตึกแถวเก่า / กลางวัน

ขณะที่ภัทเล่นคอมพิวเตอร์อยู่ที่บ้านดังเช่นทุกวัน โจก็เดินเข้ามาด้วยสีหน้าที่ต่างไปจาก
เดิม เขามีท่าทางที่ไม่ได้ยิ้มมีความสุขดังเดิม เขาเดินเข้ามาหยุดยืนข้างภัท ซึ่งภัทก็ไม่ได้สนใจโจยังคง
มองแต่จอเกม และกล่าวทักทายโจที่ห่างหายไปนาน

ภัท

“ว่าไงมึง หายไปหลายวัน”

โจถอนหายใจแล้วนั่งลงข้างภัท

โจ

“กว่าคุณคงไม่ได้มาหา มึงบ่อยแล้วละ”

ภัทที่เล่นเกมอยู่ก็ตกใจ ชะงักจากการเล่นเกมและนั่งไปหันไปมองที่โจ ว่าเกิดอะไรขึ้น เมื่อเขามองที่โจ
ก็เห็นได้ว่าสีหน้าโจไม่สู้ดีนัก แต่เขาก็เก็บอาการ โจก็พูดให้ภัทฟัง

โจ

“ปากูให้ไปทำงานเผ้าสาขาที่ชลบุรี แล้วคุณคงต้องไปวะ คงถึงเวลาแล้ววะ”

ภัทเมื่อฟังที่โจพูดจบ ก็พยายามไม่แสดงท่าทีเสียใจให้โจเห็น แม้ว่าทั้งสองจะเป็นเพื่อนที่สนิทกันมาก
ตั้งแต่เด็ก แต่เขารู้ว่าสักวันเวลานี้ต้องมาถึง เวลาที่ต้องจากลา กัน เขาได้เพียงแค่เอามือตบไหล่โจเบาๆ
เพื่อบอกให้รู้ถึงความเป็นห่วง และพูดเพียงสั้นๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภัท

“ไม่เป็นไรมึง มันเป็นหน้าที่กูเข้าใจ”

โจก็ไม่ได้พูดไร นิ่งนิ่ง ทั้งสองไม่ได้พูดไร แล้วภัทจึงเปลี่ยนเรื่องโดยการชวนโจเล่นเกม

ภัท

“เล่นเกมกับกูดีกว่า ไม่ต้องคิดไรแล้วมึง”

ภัทหันมากดเปิดเล่นเกม แล้วหันมามองที่โจ โจจึงหันมาเล่นเกมกับภัท

ฉากที่ 7 ตาลมาหาภัท

ภายนอก / ร้านอาแปะ / กลางวัน

ตาลนั่งอยู่ภายในร้านอาแปะพร้อมกับมีอาหารวางอยู่บนโต๊ะและพูดคุยกับแปะ โดยที่ในมือของตาลก็ถือปากกาทับสมุดจด

แปะ

“หนูนี้คุยเก่งจริงๆเลย”

ตาลยิ้มหัวเราะเขินๆ

ตาล

“ก็แปะเล่าหนูนี้ให้ฟังเยอะเยอะ หนูเลยได้ข้อมูลมาเยอะเลย”

แปะ

“อย่างนี้ก็อย่าลืมไปโฆษณาร้านให้แปะด้วยนะ”

ตาล

“ได้เลยคะ คราวนี้ร้านแปะดังแน่”

ตาลหัวเราะคุยกับแปะอย่างสนุก และไม่นานนักภัทก็เดินเข้ามาภายในร้าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์การเรียงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น มิใช่อนุญาตให้拿去ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภัท

“นี่แปะไม้้อีกแล้วละสิ”

แปะและตาลเมื่อได้ยินเสียงภัทที่เดินเข้ามาขัดจังหวะการคุยก็หยุดหันไปทักทายภัท

แปะ

“แปะไม่ได้ไม้้อีหนูนี่ชวนแปะคุยต่างหาก แล้วนี่กินไรมายังละ เดี่ยวแปะทำให้”

ภัท

“ยังเลยครับแปะ ขอพิเศษเลย”

แปะ

“ดูท่าจะหิว เดี่ยวแปะไปทำให้ก่อน”

เมื่อแปะลุกไป ภัทก็ลงมานั่งตรงข้ามตาล ภัทถามถึงเรื่องที่ตาลจะเขียนคอลัมน์ ว่าเกี่ยวกับอะไร

ภัท

“คอลัมน์ที่คุณจะเขียน มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรหรือ”

ตาล

“ฉันก็ยังไม่รู้ว่าจะเขียนเรื่องอะไรหรอก แต่ฉันสนใจเรื่องร้านอาหารเก่าแก่ และผู้คนที่ยังทำอาชีพแบบดั้งเดิม”

“แล้ววันนี้ ฉันอยากมาถ่ายรูปเพิ่มเติมด้วย”

เมื่อตาลพูดจบแปะก็เอาอาหารมาวางที่โต๊ะ

แปะ

“เอ้า อารักกินก่อนๆ หิวแะแล้วละสิ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภัท

“เยอะพิเศษเลย”

แปะมองไปที่ตาล

แปะ

“หนูมีโรกี้มาถามแปะได้นะ ไว้แปะจะเล่าให้ฟังอีก”

ตาล

“ได้เลยคะ ขอบคุณแปะมากเลย ไว้หนูจะมากินร้านแปะบ่อยๆเลย”

แปะ

“มาเลยๆ เดี่ยวแปะไปดูในครัวล่ะ”

ตาล

“คะ”

เมื่อตาลหันกลับมาก็เห็นว่าภัทกินไปแล้วครึ่งชาม ตาลตกใจเล็กน้อย

ตาล

“นี่คุณคงหิวมากจริงๆ ไม่ต้องรีบนะคุณ”

ภัทไม่ได้ตอบอะไร และเมื่อทานเสร็จ ภัทก็ถามตาลว่าอยากจะถ่ายรูปตรงไหนเพิ่มเติม

ภัท

“แล้วคุณอยากจะถ่ายรูปตรงไหนเพิ่มหรือ ผมจะได้พาไป”

ตาล

“ฉันอยากเดินดูรอบๆอีกครั้ง”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภัท

“ได้สิ จั๊นไปกันเลยละกัน”

ภัทลุกจากโต๊ะและ เดินไปบอกแปะว่าจะไปแล้ว

ภัท

“แปะ ไปแล้วนะ”

แปะ

“เออๆ บอกอีหนูด้วยว่ามากินร้านแปะอีกละ”

ภัท

“ครับ แปะ”

ตาลเดินตามภัทเข้ามาได้ยินที่แปะพูด ก็กล่าวขอบคุณแปะ

ตาล

“คะ ไ่ว้จะมาบ่อยๆคะแปะ ชอบคุณนะคะ”

ภัทเดินออกจากร้านไปพร้อมตาล

ฉากที่ 8 แรงบันดาลใจ

ภายนอก / ระหว่างทาง / เย็น

ระหว่างทางเดินที่ภัทพาตาลเดิน ตาลก็หยิบกล้องขึ้นมาถ่ายรูปอยู่ตลอดเวลา จนเมื่อภัทพาตาลมาหยุดที่ริมคลอง ตาลหยุดยืนถ่ายรูปอยู่นาน ภัทได้แต่มองที่ตาลถ่ายรูป เขาจึงนั่งลงที่เก้าอี้ที่ตั้งอยู่เพื่อรอตาล เมื่อตาลถ่ายรูปเสร็จ จึงเดินมานั่งตรงเก้าอี้ที่ภัทนั่ง

ตาล

“ที่นี่ สวยดีเนอะ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภัท

“มันเป็นสถานที่เก่าแก่ แต่ผู้คนที่นี้ก็ยังคงอนุรักษ์แบบเดิมๆไว้หนะ”

ขณะที่ตาลกำลังนั่งกดรูปที่ตัวเองถ่ายมา ภัทก็ถามตาล

ภัท

“คุณชอบถ่ายรูปหรือ ผมเห็นคุณเดินถ่ายรูปมาตลอดทางเลย”

ตาล

“อืม จะว่าชอบก็ถูกนะ ฉันว่ารูปถ่ายมันช่วยเก็บเรื่องราวความทรงจำฉันได้ ก็เลยหันมาถ่ายรูปตั้งแต่สมัยเรียนมหาลัย”

ภัท

“ผมว่ารูปถ่ายหนึ่งรูปมันก็บอกเล่าเรื่องราวได้มากมาย ทั้งความรู้สึกและภาพเหตุการณ์”

ตาล

“นั่นสินะ แล้วคุณล่ะชอบถ่ายรูปไหม ฉันเห็นที่บ้านคุณมีรูปถ่ายสวยๆติดอยู่เยอะ”

ภัท

“เป็นรูปของผมกับพ่อที่ถ่ายไว้ เมื่อก่อนผมมักจะไปถ่ายรูปกับพ่ออยู่บ่อยๆ จนพ่อผมเสีย ผมก็เลยเลิกถ่ายรูปแล้วก็มาตุ๊กิจการต่อ และมาดูแลอาการที่ป่วยเป็นอัลไซเมอร์”

ตาล

“ฉันเสียใจด้วยนะ”

ตาลหันมองภัทและเงิบไป จนเธอพูดออกมาเพื่อตัดบรรยากาศความเงิบ

ตาล

“คุณเอากล้องฉันไปถ่ายสิ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภัทมองที่กล้องที่ตาลยื่นให้ เขามองอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพูดออกมา

ภัท

“คนเราก็ไม่ได้ทำสิ่งที่ตัวเองรักเสมอไปหรอกนะคุณ เพราะสำหรับบางคนก็มีหน้าที่อย่างอื่นที่สำคัญกว่าต้องรับผิดชอบ”

ตาล

“แต่บางที่เราก็ไม่จำเป็นต้องเลือก แล้วทำสิ่งที่รักและหน้าที่ไปพร้อมกันได้นะ”

ภัทเงียบไป

ภัท

“คุณคงไม่เข้าใจหรอก”

“ผมว่านี่ก็เริ่มเย็นแล้ว เรากลับกันดีกว่า”

ภัทลุกขึ้นจากเก้าอี้ แล้วเดินไปก่อน ตาลได้แต่มองเขาตามหลังไป แล้วถอนหายใจเบาๆ เธอจึงลุกขึ้นเดินตามภัทไป

ฉากที่ 8A มาส่ง

ภายนอก / ตึกแถวเก่า / มีด

เมื่อถึงหน้าบ้านภัท ก่อนที่ภัทจะไขประตูบ้าน เขาก็หันมาบอกตาล

ภัท

“ถ้าคุณมีอะไรอยากรู้เพิ่มก็มาถามผมได้นะ”

ตาล

“ไว้ถ้าฉันขาดอะไรจะมาขอความช่วยเหลือนะคุณ วันนี้ขอบคุณมาก”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภัท

“อ๋ม”

ภัทไขประตูเปิดเข้าบ้านไป โดยที่ตาลก็มองเขา และเดินเลยจากบ้านภัทไป

ฉากที่ 9 ถ่ายรูปอีกครั้ง

ภายใน / ตึกแถวเก่า / กลางวัน

ขณะที่ภัทเล่นเกมอยู่ที่โต๊ะตัวเดิม และเขาเอนหลังไปที่เก้าอี้ เขาก็เหลือบไปมองที่รูปถ่ายของเขาที่วางอยู่บน โต๊ะข้างคอมพิวเตอร์ เขามองมันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะหยิบมันขึ้นมา ทำให้เขาหวนคิดถึงตอนที่เขายังเป็นเด็ก ที่ไปเที่ยวกับพ่อและถ่ายรูปอยู่บ่อยๆ เขาวางรูปถ่ายลง แล้วกดออก จากเกม ลุกไปหยิบกล่องที่เก็บไว้เป็นอย่างดีออกมา ซึ่งกล่องตัวที่เขาหยิบออกมาเป็นกล่องฟิล์มที่พ่อเขาใช้ตั้งแต่ที่เขายังเด็ก เขาหยิบกล่องขึ้นมาและมองไปที่อากาศ เขาเก็บของแล้วเดินผ่านอากาศไป แต่แล้วอากาศก็เรียกชื่อเขาขึ้นมา ทำให้เขาตกใจ

อากาศ

“อากาศลื้อจะไปถ่ายรูปหรือ”

ภัทหันมาที่อากาศอย่างตกใจ แล้วจึงรีบเดินเข้าไปหาอากาศ แล้วพูดด้วยความตื่นเต้น

ภัท

“งงจำได้แล้วหรือ กง จำภัทได้หรือ”

อากาศเงยไปแล้วมีท่าทางนิ่งเหมือนนึก

อากาศ

“เอ๋อๆ ก็ ก็ ลื้อ”

อากงตบออกมอย่างช้าๆและดูเหมือนจะยังจำไม่ได้ และพอภักถามต่อก็ตอบได้ไม่เต็มประโยค ภักเห็นดังนั้นก็รู้ว่าอากงคงไม่มีทางจำได้เหมือนเดิมแน่ แต่เขาก็ลองเอารูปถ่ายให้อากงดูเผื่อว่าอากงจะจำได้

ภัก

“กงจำรูปนี้ได้ไหม ที่เราไปถ่ายด้วยกัน”

อากงหันมามองที่รูป แล้วไม่ได้พูดอะไร อากงหันกลับไปมองทีวีเช่นเดิม เขามองที่อากงแล้วนั่งไปครู่หนึ่ง ถอนหายใจแล้วจึงหยิบกล้องเดินออกจากบ้าน ภักเดินออกมาตามทาง และเหม่อมองเมื่อเขาเดินมาถึงริมน้ำซึ่งเป็นที่ที่เคยไปกับพ่อเมื่อตอนยังเด็ก เขาหยิบกล้องขึ้นมาและหวนคิดถึงภาพที่เขาได้ถ่ายรูปเล่นกับพ่อ เขามองไปและนั่งไปอยู่นานก่อนจะถ่ายรูป แล้วเมื่อเขาถ่ายเสร็จเขาเดินกลับโดยถือถุงกล้วยเตี๋ยไว้ในมือ 2 ถุง และเมื่อเขาเดินมาถึงหน้าบ้าน ก็ได้ยินเสียงทีวีอย่างเช่นทุกวัน เขาวางถุงกล้วยเตี๋ยไว้ที่โต๊ะ แต่แล้วเขาก็สงสัยที่ไม่เห็นอากงที่นั่งดูทีวีอยู่ เขาจึงเดินเข้าไปดูที่ห้องน้ำ แต่ก็ไม่พบเขาตกใจ เรียกหาอากง

ภัก

“กงอยู่ไหน กง”

เขารีบร้อนเดินออกจากบ้านไปทันที แต่แล้วก็มีคนพาอากงเดินเข้ามาหาเขา เขาเห็นดังนั้นก็รีบเดินไปที่อากงทันที ชายแปลกหน้าคนนั้นเตือนให้ภักดูแลอากงให้ดี

ชายแปลกหน้า

“ภัก นี่อากงภักไช้มะ ที่หลังดูแลแกดีดีนะ พี่เจอแกเดินจะออกจากซอย เลยพาแกมาส่งที่บ้านเนี่ย”

ภัก

“ขอโทษด้วยครับ ขอขอบคุณพี่นะครับ”

ภักมีสีหน้าสลด และไปพุงอากงเดินเข้าบ้าน เขาไม่คิดว่าอากงจะเดินหลงออกจากบ้านไป เขาพาอากงลงมานั่งที่เก้าอี้ตัวเดิมแล้วจัดแจงนำกล้วยเตี๋ยที่ซื้อมาให้อากง เขามองที่อากงที่ไม่รู้เรื่องอะไร ก่อน

จะลุกไปกินกล้วยเตี๋ยของตัวเอง เขาเดินมานั่งที่หน้าโต๊ะคอมพิวเตอร์ แต่แล้วเขาได้ยินเสียงซอณหุ่น เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์หรือการสงวนลิขสิทธิ์ที่เขียนขึ้นโดยผู้จัดทำหนังสือหรือเอกสารนี้ไว้เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้จัดทำเอกสารนี้ไม่ให้ผู้อื่นนำเนื้อหาไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตโดยไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มาจากด้านหลัง เขาตกใจพลันหันไปมองและรีบลุกไปที่อากง เขาเห็นว่าซ็อนหล่นลงมา อากงเขาเองก็เข็งซำ เขาจึงคิดว่าไม่มีอะไร แล้วเดินไปหยิบซ็อนใหม่มาให้อากง แต่เมื่อเขาส่งซ็อนให้อากงก็พบว่าอากงเขาไม่สามารถจับซ็อนได้ เขาตกใจ และทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ยืนนิ่งมองดูที่องกงที่ไม่รับรู้อะไร เมื่อตั้งสติได้ เขาจึงตักอาหารในซามป้อนให้อากง โดยที่เขารู้เลยว่าอาการของอากงแย่มาก เมื่อเขाप้อนอาหารให้อากงเสร็จ เขาเดินอย่างไร้สติเอาซามไปวางไว้ที่โต๊ะ และนั่งลงนิ่งๆ เหม่อลอยออกไปในหัวเขาคิดแต่ว่าจะทำอย่างไรดี เมื่ออาการแย่งเช่นนี้คงต้องไปรักษาอย่างใกล้ชิด และเงินที่มีก็ไม่ได้มากมาย ซึ่งทำให้เขาคิดไม่ตก

ฉากที่ 10 อากงไปอยู่กับอาโกว

ภายใน / ตึกแถวเก่า / เช้า

ภัทเตรียมของทั้งผลไม้ และอาหารที่ดูเยอะกว่าทุกครั้ง ซึ่งเขานำของเหล่านั้นวางบนโต๊ะจัดเตรียมไว้และมีกระถางรูปและเทียนแดงวางไว้ เขาหยิบรูปขึ้นมา 3 ดอก จุดไฟและคุกเข่าลง เขามองขึ้นไปที่รูปภาพพ่อของเขาแล้วประนมมือ เขามองที่รูปพ่ออยู่นาน ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเอารูปปักลงที่กระถาง แต่เมื่อเขาลุกขึ้นมาจะเอารูปให้อากงไหว้ ก็ทำให้เขาชะงักไป แล้วเขาจึงหันกลับไปเก็บรูปปล่อยไว้ในกระถางมีเพียงรูปของเขาเพียงคนเดียว แต่แล้วเขาก็พบอาโกวที่ย้ายออกจากบ้านไปนานแล้ว ตั้งแต่ที่พ่อเขาเสียมาที่บ้านเพื่อมาไหว้พ่อเขาเช่นกัน เขาตกใจเล็กน้อยที่เห็นอาโกวมา แล้วภัทจึงกล่าวทัก

“โกว หัวดีครับ”

อาโกว

“อ้าว ไหว้อาเฮียไปแล้วหรอ แต่เพิ่งไหว้ไปนิ เอาซาลาเปานี้ไปเพิ่มด้วย”

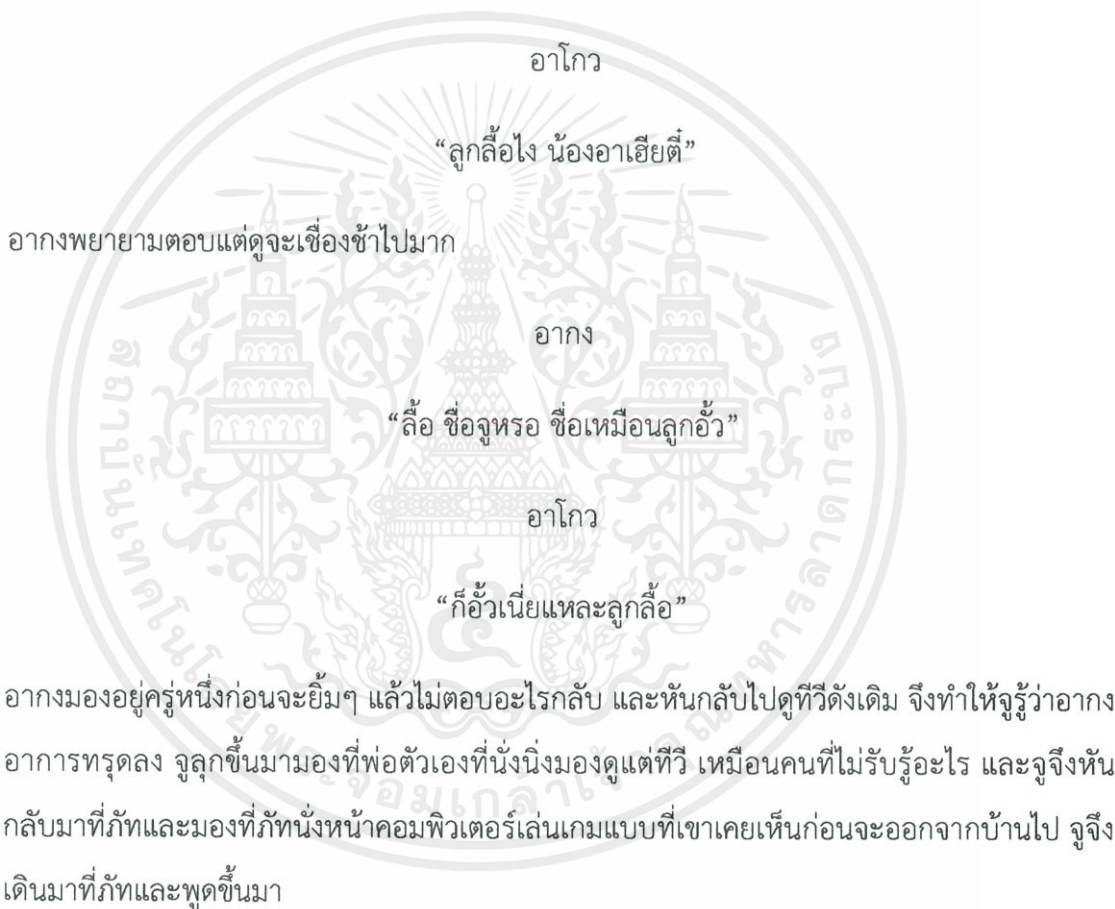
ภัทรับกล่องซาลาเปามา แต่ไม่ได้ตอบอะไร เขาก็เปิดกล่องซาลาเปาออกแล้วนำไปวางไว้ที่โต๊ะ อาโกวก็เตรียมจุดรูปเพื่อไหว้พ่อของภัท และเมื่ออาโกวไหว้เสร็จก็ลุกขึ้นเดินไปตรงที่อากงนอนดูทีวีอยู่ เขารู้ว่าอากงป่วยจึงเดินไปบอกว่าเขามาแล้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาโกว

“ป่า อ้าวเอง จำอ้วได้ไหม”

อากงหันมามองที่จู้ แล้วมองอยู่นาน จนจู้ต้องอธิบายเพิ่ม เป็นขณะเดียวกับที่ภัทได้ยืนที่อาโกวตนถาม แม้ว่าเขาจะอยู่ที่หน้าคอมพิวเตอร์แต่เขานั่งนิ่งฟังที่อากงจะตอบ เพราะเขาเองก็เห็นอาการของอากงที่แย่ง

อาโกว

“ลูกลือไง น้องอาเฮียตี”

อากงพยายามตอบแต่จู้จะเขื่องเข้าไปมาก

อากง

“ลือ ชื่อจู้หรอ ชื่อเหมือนลูกอ้ว”

อาโกว

“ก็อ้วเนียแหละลูกลือ”

อากงมองอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะยิ้มๆ แล้วไม่ตอบอะไรกลับ และหันกลับไปดูทีวีดังเดิม จึงทำให้จู้รู้ว่าอากงอาการทรุดลง จู้ลุกขึ้นมามองที่พ่อตัวเองที่นั่งนิ่งมองดูแต่ทีวี เหมือนคนที่ไม่รับรู้อะไร และจู้จึงหันกลับมาที่ภัทและมองที่ภัทนั่งหน้าคอมพิวเตอร์เล่นเกมแบบที่เขาเคยเห็นก่อนจะออกจากบ้านไป จู้จึงเดินมาที่ภัทและพูดขึ้นมา

อาโกว

“นี่อาป่าอาการแย่งขนาดนี้ ลือยังนั่งเล่นเกมอยู่ได้อีกหรอ ลือควรจะหางานทำสักทีนะ ไม่ใช่เอาแต่เล่นเกม ใช้เงินเก่าเก็บของพ่อลือไปวันๆแบบนี้”

จากตอนแรกที่ภัทฟังแล้วไม่ได้สนใจอะไร แต่เมื่อเขาได้ยินคำพูดของอาโกวก็ปลั่งโกรธขึ้นมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภัท

“โกวออกจากบ้านไปนานแล้วก็ไม่ต้องมาอยู่กับบ้านนี้ ภัทจะทำอะไรมันก็เรื่องของภัท”

จูที่ไวยวายภัทอยู่เมื่อได้ยินก็ไม่ยอม และเสียงกลับภัททันที

อาโกว

“อ้าวก็ไม่อยากยุ่งนักหรอก แต่ไอกิจการทัวร์ของพ่อลือหนะ มันแจ้งไปนานแล้ว ลือก็ควรยอมรับได้แล้ว
ว่าที่ลือทำอยู่มันก็พวกดันทุรัง”

ภัทยังโกรธหนักที่อาโกวมาว่ากิจการที่พ่อเขาสร้างขึ้นมา

ภัท

“โกวไม่มีสิทธิ์มาพูดว่ากิจการของป่า เพราะกิจการนี้ทำให้โกวรวยอยู่จนทุกวันนี้เหมือนกันไม่ใช่หรอ
ง”

อาโกว

“อ้าวไม่เถียงหรอกนะว่าเงินที่อ้าวมี ได้มาจากทัวร์ แต่นั่นมันก็เมื่อสิบปีมาแล้ว ตอนนี้อ้าวลือ มีใครมาซื้อ
ทัวร์ลือใหม่ โลกมันไปถึงไหนแล้ว ลือมัวแต่จมปรักอยู่กับของเดิมๆ”

ภัททนเถียงกับโกวไม่ไหว จึงพูดตัดบทไป

ภัท

“โกวกลับไปเหอะ”

อาโกว

“ลืออย่าหนีความจริงไปเลย มันไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีกแล้ว ส่วนเรื่องอาป่าเดี่ยวอ้าวจะพ้ออาป่าไป
อยู่ด้วย ขึ้นอยู่กับลือก็มีแต่อาการทรุดหนัก”

ภัทตกใจที่ได้ยินคำพูดของอาโกว เขาจะไม่ยอมก็มีแต่เป็นผลเสียกับอาทง เขายืนนิ่งไม่ตอบอะไร ในหัว

ได้แต่คิดว่าจะทำอย่างไรดี เพราะถ้าอยู่กับเขามีแต่อาการจะทรุดหนัก โกวเดินหันไปอีกทางและเดิน
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่บนสื่อออนไลน์
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เข้าไปในบ้าน ภัทได้แต่ยืนมองไปที่ อากาศที่ดูเหมือนจะไม่รับรู้กับสิ่งที่เกิดขึ้น เขาทรุดตัวนั่งลงบน
เก้าอี้ ครุ่นคิดอยู่นาน จนอาโกวเดินออกมาจากในบ้านพร้อมกระเป๋า โกวเดินไปที่อากาศและพูดกับอา
กกว่าจะพาไปอยู่ด้วย ภัทยังคงคิดไม่ตก

อาโกว

“ป่าเดี่ยวลือไปอยู่กับอ้วนนะ อ้วนจะพาลือไปหาหมอ อากาศลือจะได้ไม่แยะไปไหนก เดี่ยวลือค่อยๆลุกขึ้น
นะ”

อาโกวพุงตัวอากาศลุกขึ้นเดินอย่างช้าๆ และดูเหมือนอากาศจะไม่ค่อยยอมเดิน แต่ก็เดินได้อย่างช้าๆ
จนอาโกวพาอากาศเดินออกจากบ้านไป โดยที่ภัทได้แต่มองและทำอะไรไม่ได้เลย

ฉากที่ 10A ภัทไล่ตาล

ภายใน / ตึกแถวเก่า / เย็น

ประตูบ้านที่ยังคงเปิดอยู่แม้จะเป็นเวลาเย็นแล้ว ภัทที่ยังคงนั่งอยู่ที่เก้าอี้ตัวเดิมไม่ไปไหน
เขานั่งนิ่งเหม่อมองออกไปโดยไร้จุดหมาย แต่แล้วตาลก็เดินมาที่หน้าบ้านภัท เธอเห็นว่าประตูบ้านถูก
เปิดอยู่เธอจึงเดินเข้าไปและเห็นภัทนั่งเหม่อมอง ด้วยสภาพที่ดูไม่ดีเท่าไรหรอก เธอเห็นดั่งนั้นก็แปลก
ใจเล็กน้อย เธอตัดสินใจเดินเข้ามาหาภัท

ตาล

“เอ่อ ขอโทษทีนะ ที่มารบกวนคุณตอนเย็น คือฉันจะเอารูปมาให้คุณ”

ตาลเห็นภัทนั่งนิ่งไปไม่ตอบอะไรก็สงสัย และสายตาของภัทก็ยังคงเหม่อมองไม่สนใจที่ตาลถาม ตาล
เห็นท่าไม่ดีก็อยากจะช่วยภัท เธอจึงเดินมานั่งลงที่ข้างๆภัท

ตาล

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่า ดูเครียดๆ มีไปปรึกษาฉันได้นะ”

ภัทยังคงไม่สนใจ แล้วเขาหันมาตะคอกใส่เธอด้วยความหงุดหงิด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภัท

“คุณกลับไปก่อนเหอะ อย่ามายุ่งกับผม”

ตาลตกใจที่ภัทพูดไล่เธอ ทั้งๆที่เธอเป็นห่วงอยากที่จะช่วยเหลือเขา เธอนิ่งไป และจะเดินออก แต่เธอก็หันมาพูดอย่างประซัด

ตาล

“ฉันขอโทษแล้วกันที่มารบกวนคุณ”

ภัทไม่ได้สนใจที่ตาลพูดแม้แต่นิด ยิ่งทำให้ตาลไม่พอใจ ก่อนเธอไปเธอก็วางซองที่ถือมาด้วยไว้ที่โต๊ะของภัทโดยพูดเพียงสั้นๆ

ตาล

“นี่รูปที่ฉันจะเอามาให้คุณ”

ภัทเหลือบหันมามองที่ซอง ก่อนที่จะหันกลับไปดังเดิม ตาลเห็นดังนั้น จึงเดินออกมาจากบ้านภัทอย่างไม่พอใจ เมื่อตาลเดินออกมาเขาก็ยังคงไม่สนใจและนั่งเหม่ออยู่อย่างนั้น

ฉากที่ 11 ภัทไร่ที่ฟุ้ง

ภายใน / ตึกแถวเก่า / เช้า

เช้าวันที่ภัทตื่นเดินลงมาจากบ้านอย่างห่อเหี่ยว จากที่เขาเดินมาต้องเปิดทีวีให้อ่างทุกเช้า แต่วันนี้เขากลับไม่ได้ทำเช่นนั้นแล้ว เขาเดินมาจะเปิดทีวีก็ชะงักมือแล้วมองที่เก้าอี้ตัวที่อ่างนั่งเป็นประจำ เขาเดินมามองที่รูปพ่อเขาที่อยู่บนหิ้ง นั่นยิ่งทำให้เขาเสียใจที่พ่อที่จากไปแล้ว และตอนนี้อ่างก็ไม่ได้อยู่กับเขาเช่นกัน ซึ่งนั่นเท่ากับว่าเขาไม่สามารถปกป้องคนที่เขารักไว้ได้เลย ภัทเดินออกจากบ้าน เดินไปอย่างไร้จุดหมาย เขาเดินผ่านร้านอาแปะไป โดยที่อาแปะจะเรียกทักทาย แต่เหมือนเขาจะไม่ได้ยิน และไม่สนใจที่อาแปะเรียกด้วยซ้ำ

อาแปะ

“อ้าว ภัทวันนี้ไม่...”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาแปะยังไม่ทันพูดจบภัทก็เดินเหม่อผ่านไป อาแปะเห็นกึ่งกับท่าทีของภัทที่ไม่เหมือนเดิม ภัทเดินเข้ามาในร้านโดยนั่งที่โต๊ะตัวเดิม แต่ก็ไม่ได้สั่งอะไร แปะยังรู้สึกแปลกใจ จึงทำเมนูที่ภัทชอบมาให้ แปะถือชามมาวางบนโต๊ะตรงหน้าภัท ก่อนที่เขาจะสะดุ้งเพราะเป็นอาแปะที่เดินเอาชามมาวางและทักเขา

อาแปะ

“เป็นอะไรหรือเปล่า ภัท”

ภัทมองที่อาแปะ แล้วหันกลับไปดังเดิม และถอนหายใจออกมา

ภัท

“แปะ ผมไม่เหลือใครแล้ว ตั้งแต่ที่ป่าจากไป ผมก็แต่มีอาทง แต่นี้โกวก็มาเอาอาทงไปอีกคน กิจการของป่าก็ไปไม่รอด ผมทำอะไรไม่ได้สักอย่าง”

เมื่อภัทพูดจบแปะก็มองที่ภัทอย่างเห็นใจ เขาเองก็เห็นภัทมาแต่เด็ก ไม่เคยเห็นภัทที่ดูจะเศร้ามากเพียงนี้ นอกจากครั้งที่พ่อภัทเสียไป

อาแปะ

“ภัท รู้ไหมทำไมแปะมาทำร้านอาหาร”

ภัทมองที่แปะก่อนจะส่ายหัวเบาๆ

อาแปะ

“จริงๆแล้ว แปะไม่ได้ชอบทำอาหารหรอก แต่ที่แปะทำมาจนทุกวันนี้แปะก็มีความสุขดี ไม่ได้เดือดร้อนอะไร แต่ถ้าให้แปะย้อนกลับไปได้ แปะคงจะเลือกทำในสิ่งที่แปะอยากทำกว่านี้”

ภัท

“แต่คนเราก็กทำตามของตัวเองต้องการทุกอย่างไม่ได้”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาแปะ

“แต่เราเลือกที่จะทำได้”

ภัทมองที่อาแปะ แล้วได้แต่ถอนหายใจ

อาแปะ

“อย่าปล่อยให้เราต้องมาเสียดายทีหลัง ที่ไม่ได้ทำ”

ภัทบอกเพียงสั้นๆกับอาแปะ

ภัท

“ขอบคุณครับแปะ”

อาแปะยังคงมองที่ภัทอย่างเป็นห่วง แต่ก็รู้ว่าเขาช่วยได้เพียงเท่านี้ หลังจากที่อาแปะเดินไปภัทก็ยังคงมองเหม่อออกไป เขานั่งกินข้าวที่แปะทำให้ไปนิดหน่อยแล้วจึงลุกขึ้นเดินกลับไปที่บ้าน และเมื่อถึงบ้านเขาก็พบหนังสือเล่มหนึ่งวางไว้ที่หน้าบ้านเขาจึงหยิบขึ้นมาและเดินเข้ามาในบ้านนั่งดูและพบว่า เป็นคอลัมน์ของตาลที่เขียนถึงเรื่องการทะเลอนกิน และพูดถึงย่านเก่าแก่และร้านหายากในเขตบ้านภัท เมื่อภัทอ่านจบเขาอึ้งไปเล็กน้อย เขาวางหนังสือลงและเหลือบไปเห็นซองน้ำตาลที่ตาลเคยฝากไว้ให้ เข้าขึ้นมาดู เขาหยิบรูปจากด้านในซองออกมา แล้วดูไปที่ละรูป และมองไปที่ภาพที่เป็นผู้ชายยืนอยู่ที่ทะเลแต่ภาพดูเบลอจนดูไม่ออกว่าเป็นใคร เขาจึงตัดสินใจหยิบกล้องและออกจากบ้านไป

ฉากที่ 12 นึกถึงพ่อ

ภายนอก / ทะเล / บ่าย

เสียงคลื่นที่กระทบฝั่ง เรือแล่นอยู่กลางทะเล ภัทมองออกไปยังทะเลที่กว้างไกล เขามองออกไป และเมื่อเรือจอดเทียบท่า เขาหยิบกระเป๋าเดินลงจากเรือไป เขาเดินมาจนถึงชายหาดที่ดูคุ้นตา เขามองไปยังชายหาดหยิบกล้องขึ้นมาจะถ่ายรูป ซึ่งก็ทำให้เขาหวนคิดถึงตัวเองตอนเด็กที่ได้มาสถานที่แห่งนี้กับพ่อ ซึ่งเป็นที่ที่เต็มไปด้วยความทรงจำของเขาและพ่อ ภาพที่เขาถือกล้องเป็นครั้งแรก และพ่อยืนอยู่ที่ริมหาด พยายามที่จะบอกเขาว่าให้จับกล้องและกดชัตเตอร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พ่อ

“ภัทจับสองมือนะลูก แล้วกดปุ่มที่อยู่ข้างบน ปุ่มนั้นแหละภัท”

ภัท

“ฮะป่า ตรงนี้ๆ”

พ่อเห็นภัทที่พยายามจับกล้องถ่ายรูปอย่างทุลักทุเล จนพ่อเองก็อดอมยิ้มไม่ได้ที่เห็นภัทตั้งใจจะถ่ายรูปให้ได้ ในขณะที่พ่อจะเดินกลับมาหาภัทเพื่อดูว่าเขาถ่ายได้ไหม ภัทก็พูดออกมา

ภัท

“ถ่ายได้แล้วฮะ ภัทถ่ายรูปได้แล้ว”

พ่อได้ยินที่ภัทพูดก็ยิ้มออกมา และเดินกลับมาที่ภัท และยื่นมือไปลูบหัวภัทด้วยความเอ็นดูและชมภัท

พ่อ

“เก่งมากเลยภัท ทีนี้ภัทก็ถ่ายรูปเป็นละ”

ภัทกดชัตเตอร์ และเอากล้องลง เขามองไปที่ชายหาดที่เดิม แต่ต่างออกไปตรงที่ไม่มีพ่อเขาแบบเดิมอีกต่อไปแล้ว เขาเดินไปยังที่จุดชมวิวและนั่งรอดูพระอาทิตย์ตกดิน ซึ่งทำให้เขาดูสบายใจขึ้น เมื่อเขาเห็นว่าเริ่มเย็นแล้วเขาก็จึงเดินกลับไปที่ทำเรือ เพื่อขึ้นเรือกลับบ้าน

ฉากที่ 13 ห่วงอากง

ภายใน / ตึกแถวเก่า / เช้า

ภัทมองที่เก้าอี้ที่อากงนั่งอยู่เป็นประจำ เขาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาจะกดโทรโทรหาอาโกว แต่เขาก็ไม่กล้าโทร ภัทมองที่โทรศัพท์ เขามีท่าทีกระวนกระวาย แต่เขาก็ตัดสินใจโทรไปหาอาโกว เพื่อจะถามถึงอากง เสี่ยงจากปลายสายรับโทรศัพท์

อาโกว

“ลื้อมีอะไร ร้อยวันพันปีไม่เคยโทรมา”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภัท

“อากงเป็นยังไงบ้าง”

อาโกว

“สบายดี อ้าวพาไปบำบัดทุกสัปดาห์ ลี้อไม่ต้องห่วงหรอก ห่วงตัวลื้อเองเออละ”

ภัท

“แค่นี้แหละโกว”

ภัทพูดจบก็กอดตัดวางสายอาโกว เขาได้แต่คิดที่จะเอาอากงมาอยู่ด้วย แต่ก็ยังไม่ใช่วันนี้ ที่เขายังไม่สามารถดูแลอากงได้

ฉากที่ 14 ขอโทษตาล

ภายนอก / หน้าตึก / กลางวัน

ภัทเดินมาหยุดอยู่ที่หน้าตึก และเขาเปิดไปหน้าที่อยู่ของหนังสือขึ้นมา และเขายืนเก๋ๆก๊งๆ จะเข้าไป แต่ก็ไม่กล้า แต่แล้วเขาก็เห็นตาลเดินออกมาจากตึก เขาหยุดชะงักไป ตาลเองเมื่อเห็นภัทก็หยุดยืนค้างไป และตาลก็ละสายตาออกจากที่มองภัทไป ตาลเดินแยกไปอีกทางจากที่ภัทยืนอยู่ แต่ภัทก็ตัดสินใจเดินไปห้ามตาลไว้

ภัท

“เอ่อ คุณ ผมขอโทษนะเรื่องวันนั้น”

ตาลหยุดชะงักไป และหันไปฟังภัท เธอมีสีหน้าที่ไม่พอใจ

ตาล

“ซั้งมันเหอะ คุณมีอะไรหรือเปล่า ไปคุยที่ร้านกาแฟใกล้ๆตรงนี้ได้นะ”

ภัทตอบตกลงและให้ตาลเดินนำไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฉากที่ 15 ปรับความเข้าใจ

ภายใน / ร้านกาแฟ / เช้า

ตาลเดินพาทักเข้ามาที่ร้านกาแฟ และนั่งลงที่โต๊ะในร้าน ซึ่งภายในร้านมีคนไม่มากนัก ตาลไปสั่งกาแฟมาและถามว่าภักทอยากได้อะไรไหม

ตาล

“เดี๋ยวฉันไปสั่งกาแฟก่อนละกัน คุณเอาอะไรไหม”

ภักท

“ผมเอาน้ำเปล่าพอละกัน”

เมื่อตาลสั่งเสร็จก็เดินกลับมาพร้อมแก้วกาแฟและน้ำเปล่าหนึ่งขวด เธอนั่งลงและเป็นฝ่ายถามภักทก่อน

ตาล

“คุณมีอะไรรีเปล่า มาถึงนี่”

ภักทอึ้งไป ก่อนที่จะพูดออกมา

ภักท

“คือ ผมอยากจะมาขอโทษคุณ เรื่องวันนั้นที่ผมพูดไม่ดีกับคุณไป”

ตาลเงิบไป และจึงพูดขึ้นมา

ตาล

“จริงๆวันนั้นฉันก็โกรธคุณ แต่คุณคงมีเหตุผลอะไรที่พูดแบบนั้นออกมา ฉันไม่โกรธคุณแล้วละ”

ภักท

“วันนั้นผมมีเรื่องไม่สบายใจ เลยพาลไปลงที่คุณ แล้วก็ขอบคุณสำหรับรูปถ่ายนะ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตาล

“อืม ไม่เป็นไรหรอก”

ทั้งสองคนเสียบไปหลังจากจบบทสนทนา และตาลก็ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู เธอจึงพูดออกมาก่อน

ตาล

“ฉันต้องไปแล้วละคุณ”

ภัท

“ไม่มีไรแล้วละ ไปเถอะคุณ ชอบคุณอีกทีนะ”

ตาลหยิบกระเป๋าและจะลุกออกจากโต๊ะไป ภัทก็พูดกับตาลทิ้งท้าย

ภัท

“ผมไม่ได้ทำทัวร์แล้วนะ”

ตาลหันกลับไปมองที่ภัทและยิ้มให้ภัท ก่อนเดินจากไป

ตาล

“ขอให้คุณสามารถทำในสิ่งที่ชอบนะ”

ภัทมองตาลเดินออกจากร้านไป เขาจึงลุกขึ้นจากโต๊ะและเดินออกไปจากร้านไปเช่นกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3 การปรับปรุงบทภาพยนตร์

หลังจากบทภาพยนตร์ในฉบับแรกเสร็จสมบูรณ์ ได้ตรวจสอบแก้ไขเนื้อหาในบทภาพยนตร์ เพื่อความเหมาะสม

ฉบับที่ 1 ได้ตรวจสอบแก้ไขเรื่องสถานการณ์ที่เกิดขึ้น – ซึ่งมีการใช้สถานการณ์เล่าเรื่องที่ไม่จำเป็นกับเรื่อง และทำให้เรื่องดำเนินช้า จึงต้องพิจารณาเพื่อทำให้กระชับ เช่น ช่วงที่ภักได้ไปจ้อตล

ฉบับที่ 2 ได้แก้ไขเรื่องความสัมพันธ์ของตัวละคร – หลังจากแก้ไขสถานการณ์ก็พบว่าการเล่นเรื่องแบ่งเป็น 2 ประเด็นคือ เน้นทั้งด้านความสัมพันธ์ของภักแลพ่อ และความสัมพันธ์ภักกับตล ซึ่งทำให้เรื่องเกิดความสับสนและไม่ตรงประเด็นที่จะสื่อ

ฉบับที่ 3 ได้แก้ไขเรื่องความสำคัญของตัวละคร – ได้เน้นประเด็นไปที่ความสัมพันธ์ของภักและตล และได้ตัดตัวละครอาแปะออก เพื่อให้เรื่องดำเนินไปอย่างกระชับ และเห็นว่าไม่จำเป็นเพราะเรื่องได้เน้นไปที่การปรับเปลี่ยนมุมมองเพื่อให้ปรับตัวได้กับสิ่งที่เกิดขึ้น

จากนั้น จึงสำรวจสถานที่ถ่ายทำ เพื่อให้เห็นภาพของตัวละครว่าจะปรากฏอยู่ที่ใดบ้าง แล้วจึงเก็บรายละเอียดเหล่านั้นมาปรับปรุงบทต่อไป

3.4 บทภาพยนตร์ฉบับสมบูรณ์ เรื่อง ทางที่เปลี่ยน

ฉากที่ 1 ภัทท์กับอากง

ภายใน / ตึกแถวเก่า / กลางวัน

บ้านที่ดูเงียบเหงาถูกเปิดประตูบ้านออก ภัทท์เดินออกมาจากภายในบ้านเปิดบานประตูบานเก่า แล้วจึงเดินกลับเข้ามาหยิบน้ำให้อากง และมาเปิดทีวีให้อากงดังเช่นทุกวัน ด้วยความที่อากงป่วยเป็นโรคอัลไซเมอร์จำความไม่ได้ เขาก็ได้แต่เปิดทีวีให้อากงดู

ฉากที่ 2 ทัวร์ตะลอนกิน

ภายใน / ตึกแถวเก่า / กลางวัน

อาคารพาณิชย์เก่า ซึ่งมีผู้คนไม่มากนัก ห้องแถวเก่าที่ดูเงียบเหงา ภายในมีเพียงชายหนุ่มชื่อภัทท์ที่นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์กำลังนั่งพิมพ์งาน ซึ่งมีเอกสารวางอยู่ที่ข้างตัว เขาทำอาชีพเสริมเป็นคนแปลเอกสาร ไม่นานนักก็มีชายหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามาภายในบ้าน ซึ่งก็คือโจ เพื่อนสนิทของภัทท์ ที่เดินเข้ามาในบ้านอย่างคุ้นเคย โจเดินมาทักภัทท์อย่างสนิทสนม ขณะที่มือก็กอดมือถืออยู่

โจ

“เฮ้ยโอภัทท์ กูมีไรเด็ดๆให้ดู”

ภัทท์เงยหน้ามองโจเล็กน้อยก่อนหันไปพิมพ์งานดังเดิม โจก็ผลักให้ภัทท์ออกจากโต๊ะคอมพิวเตอร์และโจก็กอดเปลี่ยนหน้าจอเปิดกระทู้ขึ้นมา บนหัวข้อกระทู้โชว์ตัวหนังสือหัวข้อ “ทัวร์ตะลอนกิน” ภัทท์เห็นหัวข้อก็มองที่หน้าจอ ว่ามีเนื้อหาอย่างไร โจก็พูดขึ้นมา

โจ

“คนแมนเยอะเลยวะ ทัวร์มีดังแน่คราวนี้”

เนื้อหาบอกถึงเรื่องการมีทัวร์ตะลอนกินว่าดีหรือไม่ เมื่อโจเลื่อนหน้าลงมาตรงส่วนของช่องแสดงความคิดเห็น ก็เห็นว่าแม้แต่คนมาแสดงความคิดเห็นในทางไม่ดี และในยุคสมัยนี้ไม่น่ามีทัวร์พาไปกินอาหาร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อยู่อีก และก็มีคนที่ไม่เชื่อว่าจะมีทัวร์ทะเลอนกินอยู่จริง เมื่อโจอ่านความคิดเห็นเหล่านั้นก็เสียบไป ภัท
ที่มองดูอยู่ก็กดปิดและบ่นไป

ภัท

“ไร้สาระวะมึง ทำงานดีกว่าวะ”

โจมองหน้าภัทก่อนจะหันกลับและลุกเดินไปนั่งที่โซฟา

ฉากที่ 3 ตาลมาซื้อทัวร์

ภายใน / ตึกแถวเก่า / กลางวัน

หน้าตึกแถวเก่าที่ภัทนั่งอยู่หน้าโต๊ะคอม เขาได้ยินเสียงคนเดินเข้าบ้านมาเขาก็ไม่ได้สนใจ
เพราะคิดว่าเป็นโจ ที่มาบ้านเป็นประจำ แต่แล้วก็มีเสียงมาจากหน้าประตูบ้าน

ตาล

“เอ่อ ไซ้ทัวร์ทะเลอนกินไข่ม้อยคะ”

ภัทได้ยินเสียงก็แปลกใจเล็กน้อยจึงเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นว่าเป็นหญิงสาวผมสั้นประจำ ผิวขาวผุดผ่อง
เขารู้สึกตกใจมองที่เธออย่างสงสัย

ภัท

“ไซ้ครับ”

ตาล

“อยากจะขอซื้อทัวร์ 1 วันอะคะ”

ภัทตกใจเล็กน้อยที่เธอมาขอซื้อทัวร์เพราะเขาไม่คิดว่าจะมีคนมาซื้อทัวร์อีก เขาเดินมาที่โซฟา เขาจึง
ถามเธออีกครั้งเพื่อความแน่ใจว่าเธอต้องการซื้อทัวร์นี้

ภัท

“คุณจะมาซื้อทัวร์ มั่นใจไข่ม้อย”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตาล

“ใช่คะ มั่นใจ”

ภัทมองหน้าเธออีกครั้ง แล้วจึงอธิบายท้าวให้ฟังด้วยน้ำเสียงเบื่อบ่น

ภัท

“คือท้าวจะมี 1 วันเต็ม ก็เที่ยวย่านแถวนี้ คุณจะมาวันไหน”

ตาลมองภัทด้วยความไม่ชอบใจนัก แต่ก็ยังคงตัดสินใจถามวันที่จะไปท้าว และขอเบอร์โทรติดต่อของภัทไว้

ตาล

“จ้ะเป็นวันเสาร์หน้าละกัน แล้วฉันขอเบอร์ติดต่อคุณไว้ได้มั๊ย”

ภัท

“ได้ครับ”

เขาเดินไปเปิดลิ้นชักหีบกระดาดใบเล็กมาจดเบอร์โทร และยื่นให้ตาล เธอรับและเดินออกไป ภัทมองเธอเดินจากไป

ฉากที่ 4 ตาลไม่พอใจภัท

ภายใน / ตึกแถวเก่า / เช้า

เสียงกตกริ่งจากหน้าประตูดังอยู่เป็นระยะ ภัทเดินจ้วเจียงลงมาจากบันไดบ้านเพื่อที่จะไปเปิดประตู และเมื่อเขาเปิดประตูออกก็พบตาลยืนอยู่ที่หน้าประตูด้วยท่าทางหงุดหงิด ภัทตกใจมากที่เห็นตาลยืนรออยู่หน้าบ้าน เขาพูดขอโทษและให้เธอเข้ามานั่งรอในบ้านก่อน

ภัท

“เอ่อ ขอโทษครับ คุณมารอข้างในก่อนดีกว่า”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตาลมองภัทที่ยังใส่ชุดนอนและดูไม่ได้จะอยากขอโทษเธอสักเท่าไร เธอแสดงอาการไม่พอใจออกมา ผ่านสีหน้าที่ดูบึ้งตึง เธอเดินเข้ามานั่งในบ้านของภัทอย่างไม่เต็มใจ

ภัท

“คุณรอตรงนี่ก่อนแล้วกัน”

ตาลได้ยินที่ภัทพูดก็ยังไม่พอใจ เพราะเธอก็ถือว่าเธอเป็นลูกค้าที่มาซื้อทัวร์ แต่เธอยังไม่ทันจะได้ตอบอะไรกลับไป เขาก็เดินเข้าไปเสียแล้ว นั่นยิ่งทำให้เธอหัวเสีย เธอนั่งลงที่โซฟาแล้วก็มองไปรอบๆ เห็นรูปตอนที่ภัทยังเด็ก และรูปครอบครัว เมื่อเธอได้ยินเสียงภัทลงมา เธอจึงละสายตาไปและไม่นานนัก ภัทก็เดินลงมา เขาเรียกตาลเพื่อบอกให้รู้ว่าเขาพร้อมแล้ว

ภัท

“ไปคุณ”

ฉากที่ 5 เริ่มรู้สึคดี

ภายนอก / ทางเดิน / เข้า

ภัทพาตาลเดินออกมาและเดินไปตามทางซอกซอย ตาลเดินตามภัทและถ่ายรูประหว่างทางไปด้วย จนทำให้เธอลืมเรื่องที่ไม่พอใจภัทเมื่อเข้าไปได้ ภัทหันมามองที่ตาลก็เห็นเธอหยุดถ่ายรูป ทำให้เขามองเธออยู่พักหนึ่ง ก่อนจะหันหน้ากลับไปแล้วเดินต่อ เมื่อตาลถ่ายรูปเสร็จ เธอจึงรีบเดินตามภัทไป และเมื่อภัทเดินมาถึงร้านขนมหวานที่เป็นร้านรถเข็นเล็กๆก็เดินเข้าไปสั่ง

ภัท

“เฮียเอาแบบเดิม 2”

ตาลหยุดมองอย่างแปลกใจที่ภัทพามาร้านรถเข็นเล็กๆแบบนี้ แต่เธอก็ไปนั่งลงที่เก้าอี้ริมทาง

ภัท

“รอแปบนะคุณ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไม่นานของหวานก็มาวางที่โต๊ะ ตาลหยิบกล่องมาถ่ายอีกเช่น ภัทมองที่ตาล และเมื่อตาลถ่ายรูปเสร็จ เธอก็ตักขนมหวานเข้าปาก หน้าตาเธอดูพอใจกับรสชาติ ภัทเห็นเช่นนั้นจึงก้มหน้ากินขนมหวานต่อ

ภัท

“ร้านนี้เป็นร้านที่ผมมากับพ่อตั้งแต่เด็กๆเป็นประจำ แล้วอีกอย่างร้านพวกนี้ก็เป็นร้านที่ดังมากเมื่อตอนที่พ่อผมยังทำทัวร์นี้แต่ยุคสมัยเปลี่ยน หลากๆอย่างก็เปลี่ยนตาม”

ภัท

“แล้วคุณละ ทำไมมาเป็นนักเขียน”

ตาลที่ฟังภัทอยู่ก็หันมาตอบภัท

ตาล

“ฉันสนใจงานด้านนี้มานานแล้ว ฉันเลยลองเขียนเล่นๆ จนเรียนจบก็เลยได้มาทำงานนี้แหละ มันคงเกิดจากสิ่งที่ฉันชอบจนกลายมาเป็นงาน”

เมื่อตาลพูดจบภัทก็พยักหน้าตอบรับ และเหม่อมองออกไป จนเมื่อตาลทานเสร็จ เธอจึงเรียกภัท

ตาล

“คุณ เป็นอะไรรีเปล่า”

เมื่อได้ยินเสียงตาล ภัทก็ละสายตามามองที่เธอ แต่ก็ไม่ได้ตอบอะไร ตาลจึงขอตัวกลับ

ตาล

“ฉันว่าคราวหน้าฉันจะมาเก็บข้อมูลแถวนี้อีก”

ภัท

“อืม เอ่อ เรื่องเมื่อเช้าผมขอโทษจริงๆนะ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตาล

“ฉันไม่โกรธคุณแล้วละ ร้านที่คุณพามา কিনอ้อยมาก”

ตาล

“ขอบคุณมากนะ ที่พาฉันมา”

ภัท

“ผมก็ขอบคุณ คุณด้วย”

ตาลลุกขึ้นหยิบกระเป๋าและเดินไป เธอหยุดเดินหันกลับมาหยิบกล่องขึ้นมากดถ่ายรูปภัท

ฉากที่ 6 โฉมฉาย

ภายใน / ตึกแถวเก่า / กลางวัน

ขณะที่ภัทเล่นคอมพิวเตอร์อยู่ที่บ้านดังเช่นทุกวัน โจก็เดินเข้ามาด้วยสีหน้าที่ต่างไปจากเดิม เขามีท่าทางที่ไม่ได้ยิ้มมีความสุขดังเดิม เขาเดินเข้ามาในบ้านและใส่เสื้อเชิ้ตที่ดูไม่คุ้นตา ภัทเงยหน้ามองก็แปลกใจ

ภัท

“ว่าไงมึง แต่งตัวแบบนี้จะไปไหนวะ”

โจถอนหายใจแล้วเดินมานั่งลงโซฟา

โจ

“ก็มาหา มึงนี่ละ”

ภัทลุกไปหยิบน้ำแล้วเดินมานั่งที่โซฟากับโจ ภัทสังเกตเห็นโจที่ดูมีท่าทีกังวล จึงถามโจ

ภัท

“เป็นไรวะ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โจดูเครียดขึ้นมา และมีสีหน้าจริงจังก่อนจะพูดกับภัท

โจ

“กว่ากูคงไม่ได้มาหา ming บ่อยๆ แล้ววะ”

ภัทชะงักไปหันไปมองที่โจ ว่าเกิดอะไรขึ้น เมื่อเขามองที่โจก็เห็นว่าสีหน้าโจไม่สู้ดีนัก แต่เขาก็เก็บอาการ โจก็พูดให้ภัทฟัง

โจ

“ป้ากูให้ไปทำงานเฝ้าสาขาที่ชลบุรี แล้วกูคงต้องไปวะ คงถึงเวลาแล้ววะ”

ภัทเมื่อฟังที่โจพูดจบ ก็พยายามไม่แสดงท่าทีเสียใจให้โจเห็น แม้ว่าทั้งสองจะเป็นเพื่อนที่สนิทกันมาก ตั้งแต่เด็ก แต่เขารู้ว่าสักวันเวลานี้ต้องมาถึง เวลาที่ต้องจากลากัน เขาได้เพียงแค่เอามือตบไหล่โจเบาๆ เพื่อบอกให้รู้ถึงความเป็นห่วง และพูดเพียงสั้นๆ

ภัท

“ไม่เป็นไร ming มันเป็นหน้าที่ กูเข้าใจ”

ทั้งสองไม่ได้พูดอะไร แต่แล้วเสียงโทรศัพท์ของโจดังขึ้น โจหยิบขึ้นมากดปิดเสียงและหันมาพูดกับภัท

โจ

“กูต้องไปละวะ มีอะไร ming โทรหากูได้ตลอด”

ภัท

“อืม”

เมื่อโจเดินออกไป ภัทก็มองตามออกไปอย่างเหม่อลอย

ฉากที่ 7 ตาลมาหาภัท

ภายใน / ตึกแถวเก่า / บ้าย

ตาลเดินเข้ามาที่บ้านภัท ภัทที่นั่งแปลเอกสารอยู่เงยหน้ามาเห็นตาลก็แปลกใจเล็กน้อย
ก่อนจะลุกเดินมาหาตาล

ภัท

“อ้าว นี่คุณแวะมาแถวนี้หรือ”

ตาล

“ก็ที่บอกคุณไงว่าฉันจะมาเก็บข้อมูลอีก คุณว่างไหม”

ภัท

“อ้อ ได้สิ”

ภัทลุกเดินไปหยิบของก่อนจะลุกออกไปพร้อมตาล

ฉากที่ 8 ตาลเป็นแรงบันดาลใจ

ภายนอก / ระหว่างทาง / เย็น

ระหว่างทางเดินที่ภัทพาตาลเดิน ตาลก็หยิบกล่องขึ้นมาถ่ายรูปอยู่ตลอดทาง จนเมื่อภัทพา
ตาลมาหยุดที่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา ตาลหยุดยืนถ่ายรูปอยู่นาน ภัทได้แต่มองที่ตาลถ่ายรูป

ตาล

“ที่นี่ สวยดีเนอะ”

ภัทมองตาลที่มองบรรยากาศไปรอบ และถามตาล

ภัท

“คุณชอบถ่ายรูปหรือ ผมเห็นคุณเดินถ่ายรูปมาตั้งแต่คราวที่แล้ว”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตาล

“อืม ฉันว่ารูปถ่ายมันช่วยเก็บเรื่องราวความทรงจำฉันได้ ก็เลยหันมาถ่ายรูปตั้งแต่สมัยเรียนมหาลัย
แล้วคุณละชอบถ่ายรูปไหม”

ภัท

“เมื่อก่อนผมมักจะไปถ่ายรูปกับพ่ออยู่บ่อยๆ จนพ่อผมเสีย ผมก็เลยเลิกถ่ายรูปแล้วก็มาดูกิจการต่อ”

ตาล

“ฉันเสียใจด้วยนะ”

ตาลหันมองภัทและเงียบไป

ภัท

“ผมว่านี่ก็เริ่มเย็นแล้ว เรากลับกันดีกว่า”

ภัทเดินไปก่อน ตาลได้แต่มองเขาตามหลังไป แล้วถอนหายใจเบาๆ เธอจึงเดินตามภัทไป

ฉากที่ 9 อากงไปอยู่กับอาโกว

ภายใน / ตึกแถวเก่า / เช้า

ภัทเตรียมของทั้งผลไม้และอาหาร ซึ่งเขานำของเหล่านั้นวางบนโต๊ะ มีกระถางรูปและ
เทียนแดงวางไว้ เขาหยิบรูปขึ้นมา 3 ดอก จุดไฟและคุกเข่าลง ไหว้บรรพบุรุษก่อนจะลุกขึ้นแล้วเอารูป
ปักลงที่กระถาง แต่แล้วเขาก็พบอาโกวที่ย้ายออกจากบ้านไปนานแล้ว ตั้งแต่ที่พ่อเขาเสียมาที่บ้านเพื่อ
มาไหว้พ่อเขาเช่นกัน เขาตกใจเล็กน้อยที่เห็นอาโกวมา

อาโกว

“อ้าว ไหว้อาเฮียไปแล้วหรอ แต่เพิ่งไหว้ไปนิ เอาชालาเปานี้ไปเพิ่มด้วย”

ภัทรีรับกล่องซาลาเปามา แต่ไม่ได้ตอบอะไร เขาก็เปิดกล่องซาลาเปาออกแล้วนำไปวางไว้ที่โต๊ะ อาโกวก็เตรียมจุดธูปเพื่อไหว้พ่อของภัท และเมื่ออาโกวไหว้เสร็จก็ลุกขึ้นเดินไปตรงที่อากงนอนดูทีวีอยู่ เขารู้ว่าอากงป่วยจึงเดินไปบอกว่าเขามาแล้ว

อาโกว

“ปา อ้าวเอง จำอ้าวได้ไหม”

อากงหันมามองที่จู่ แล้วมองอยู่นาน เป็นขณะเดียวกับที่ภัทได้ยินที่อาโกวตนถาม แม้ว่าเขาจะอยู่ที่หน้าคอมพิวเตอร์แต่เขานั่งนิ่งฟังที่อากงจะตอบ เพราะเขาเองก็เห็นอาการของอากงที่แย่งลง อากงมองอยู่ครู่หนึ่ง แล้วไม่ตอบอะไรกลับ และหันกลับไปดูทีวีดังเดิม จึงทำให้จู่รู้ว่าอากงอาการทรุดลง จู่ลุกขึ้นมามองที่พ่อตัวเองที่นั่งนิ่งมองดูแต่ทีวี เหมือนคนที่ไม่รับรู้อะไร และจู่จึงหันกลับมาที่ภัทที่นั่งหน้าคอมพิวเตอร์เล่นเกมแบบที่เขาเคยเห็นก่อนจะออกจากบ้านไป จู่จึงเดินมาที่ภัทและพูดขึ้นมา

อาโกว

“นี่อาป้าอาการแย่งขนาดนี้ ลื้อยังนั่งเล่นเกมอยู่ได้อีกหรือ ลื้อควรจะหางานทำสักทีนะ ไม่ใช่เอาแต่เล่นเกม ใช้เงินเก่าเก็บของพ่อลื้อไปวันๆแบบนี้”

จากตอนแรกที่ภัทฟังแล้วไม่ได้สนใจอะไร แต่เมื่อเขาได้ยินคำพูดของอาโกวก็พลันโกรธขึ้นมา

ภัท

“โกวออกจากบ้านไปนานแล้วก็ไม่ต้องมายุ่งกับบ้านนี้ ภัทจะทำอะไรมันก็เรื่องของภัท”

จู่ที่โวยวายภัทอยู่เมื่อได้ยินก็ไม่ยอม และเถียงกลับภัททันที

อาโกว

“อ้าวก็ไม่อยากยุ่งนักหรอก แต่โอเคกิจการทัวร์ของพ่อลื้อหนะ มันเจ้งไปนานแล้ว ลื้อก็ควรยอมรับได้แล้ว ว่าที่ลื้อทำอยู่มันก็พวกดันทุรัง”

ภัทยังโกรธหนักที่อาโกวมาว่ากิจการที่พ่อเขาสร้างขึ้นมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภัท

“โกวไม่มีสิทธิ์มาพูดว่ากิจการของป่า เพราะกิจการนี้ก็ทำให้โกวรวายอยู่จนทุกวันนี้เหมือนกันไม่ใช่หรือ
ง”

อาโกว

“อ้าวไม่เถียงหรือกันว่าเงินที่อ้าวมี ได้มาจากทัวร์ แต่นั่นมันก็เมื่อสิบปีมาแล้ว ตอนนี่ลื้อดูสิ มีใครมาซื้อ
ทัวร์ลื้อไหม โลกมันไปถึงไหนแล้ว ลื้อมัวแต่จมปรักอยู่กับของเดิมๆ”

ภัททนเถียงกับโกวไม่ไหว จึงพูดตัดบทไป

ภัท

“โกวกลับไปเหอะ”

อาโกว

“ลื้ออย่าหนีความจริงไปเลย มันไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีกแล้ว ส่วนเรื่องอาป่าเดี่ยวอ้าวจะพ้ออาป่าไป
อยู่ด้วย ขึ้นอยู่กับลื้อก็มีแต่อาการทชุดหนัก”

ภัทตกใจที่ได้ยินคำพูดของอาโกว เขาจะไม่ยอมก็มีแต่เป็นผลเสียกับอากง เขานั่งนิ่งไม่ตอบอะไร ในหัว
ได้แต่คิดว่าจะทำอย่างไรดี เพราะถ้าอยู่กับเขามีแต่อาการจะทชุดหนัก โกวเดินหันไปอีกทางและเดิน
เข้าไปในบ้าน ภัทได้แต่มองไปที่ อากงที่ดูเหมือนจะไม่รับรู้กับสิ่งที่เกิดขึ้น เขาคุ่นคิดอยู่นาน จน
อาโกวเดินออกมาจากในบ้านพร้อมกระเป๋ โกวเดินไปที่อากงและพูดกับอากงว่าจะพาไปอยู่ด้วย ภัท
ยังคงคิดไม่ตก

อาโกว

“ป่าเดี่ยวลื้อไปอยู่กับอ้วนนะ อ้วนจะพาลื้อไปหาหมอ อาการลื้อจะได้ไม่แย่ไปหนัก เดี่ยวลื้อค่อยๆลุกขึ้น
นะ”

อาโกวพุงตัวอากงลุกขึ้นเดินอย่างช้าๆ และดูเหมือนอากงจะไม่ค่อยยอมเดิน แต่ก็เดินได้อย่างช้าๆ
จนอาโกวพาอากงเดินออกจากบ้านไป โดยที่ภัทได้แต่มองและทำอะไรไม่ได้เลย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฉากที่ 10 ภัทไล่ตาล

ภายใน / ตึกแถวเก่า / เย็น

ประตูบ้านที่ยังคงเปิดอยู่แม้จะเป็นเวลาเย็นแล้ว ภัทที่ยังคงนั่งอยู่ที่เก้าอี้ตัวเดิมไม่ไปไหน เขานั่งนิ่งเหม่อมองออกไปโดยไร้จุดหมาย แต่แล้วตาลก็เดินมาที่หน้าบ้านภัท เธอเห็นว่าประตูบ้านถูกเปิดอยู่เธอจึงเดินเข้าไปและเห็นภัทนั่งเหม่อมอง ด้วยสภาพที่ดูไม่ดีเท่าไรหรอก เธอเห็นดังนั้นก็แปลกใจ เล็กน้อย เธอตัดสินใจเดินเข้ามาหาภัท

ตาล

“เอ่อ ฉันเอารูปมาให้คุณ”

ตาลเห็นภัทนั่งนิ่งไปไม่ตอบอะไรก็สงสัย และสายตาของภัทก็ยังคงเหม่อมองไม่สนใจที่ตาลถาม ตาลเห็นท่าไม่ดีก็อยากจะช่วยภัท เธอจึงเดินมานั่งลงที่ข้างๆภัท

ตาล

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่า ดูเครียดๆ มีไรปรึกษาฉันได้นะ”

ภัทยังคงไม่สนใจ แล้วเขาหันมาตะคอกใส่เธอด้วยความหงุดหงิด

ภัท

“คุณกลับไปก่อนเหอะ อย่ามายุ่งกับผม”

ตาลตกใจที่ภัทพูดไล่เธอ ทั้งๆที่เธอเป็นห่วงอยากที่จะช่วยเหลือเขา เธอนิ่งไป และจะเดินออก แต่เธอก็หันมาพูดอย่างประซัด

ตาล

“ฉันขอโทษแล้วกันที่มารบกวนคุณ”

ภัทไม่ได้สนใจที่ตาลพูดแม้แต่ชนิด ยิ่งทำให้ตาลไม่พอใจ ก่อนเธอไปเธอก็วางซองที่ถือมาด้วยไว้ที่โต๊ะของภัทโดยพูดเพียงสั้นๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตาล

“นี่รูป”

ภัทท์เหลือบหันมามองที่ซอง ก่อนที่จะหันกลับไปดั่งเดิม ตาลเห็นดั่งนั้น จึงเดินออกมาจากบ้านภัทท์อย่าง
ไม่พอใจ เมื่อตาลเดินออกมาเขาก็งงไม่สนใจและนั่งเหม่ออยู่อย่างนั้น

ฉากที่ 11 ภัทท์รูปของตาล

ภายใน / ตึกแถวเก่า / เย็น

บ้านที่เจียบเหงาไม่มีอากงเช่นเคย ภัทท์เก็บขยะที่อยู่บนโต๊ะที่เขากินทิ้งไว้ เขาเจอซองที่ตาล
เอามาให้ ภัทท์นั่งลงเปิดดูซองเห็นเป็นรูปที่ตาลถ่ายไว้แล้วส่งมาให้เขา

ฉากที่ 12 ภัทท์ตัดสินใจเลือก

ภายนอก / ตลาดเก่า / เช้า

ตลาดน้อยที่มีคนมากมาย ภัทท์สะพายกระเป๋าเป้ ถือก๊อถ้องถ่ายรูปเดินอยู่ มีตาลอยู่ด้านข้าง
ที่ถือใบเอกสารนำเที่ยวอยู่ด้วย ภัทท์หันล่องไปที่ตาล แล้วกดถ่ายรูป ตาลยิ้มให้ หลังจากถ่ายรูปตาล
เสร็จ ภัทท์หันหลังไปบอกกับลูกทัวร์ถึงสถานที่เก่าแก่ในย่านนี้ และเล่าถึงร้านอาหารที่กำลังจะพาไป

ภัทท์

“ตอนนี้เราก็ออยู่ที่ตลาดน้อย ซึ่งเป็นย่านชุมชนคนจีนที่เก่าแก่ และเดี๋ยวเราจะไปที่ร้านอาหาร ร้านเด็ด
ในย่านนี้กันเลยครับ”

ลูกทัวร์ที่มาด้วยก็เปิดเอกสารดูตามที่ภัทท์พูด บางคนก็มองที่ภัทท์อย่างสนใจ หลังจากพูดจบภัทท์ก็ให้ลูก
ทัวร์เดินเที่ยวต่อยังร้านอาหาร เขามองดูลูกทัวร์ที่ต่างก็มีความสุข เขาจึงหยิบกล้องมาถ่ายรูปลูกทัวร์
ไว้ และตาลก็มองภัทท์ด้วยใบหน้าที่มีความสุข

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์ (Pre-Production)

4.1 การวางแผนการทำงานในการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์

การวางแผนการเตรียมงานถ่ายทำภาพยนตร์เรื่อง ทางที่เปลี่ยน ข้าพเจ้าเลือกที่จะใช้การถ่ายทำในบ้านเป็นหลักเพื่อที่จะสะดวกต่อการถ่ายทำ สะดวกต่อการใช้เสียง และง่ายต่อการควบคุมการถ่ายทำ โดยเริ่มจากวางแผนแบ่งการเตรียมการถ่ายออกเป็น 2 ช่วงคือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในบ้าน (ปลายเดือนมีนาคม – กลางเดือนเมษายน) และอีกช่วงคือบริเวณตลาดและร้านขนม (ต้นเดือนพฤษภาคม – กลางเดือนพฤษภาคม)

การเตรียมการถ่ายทำช่วงเริ่มต้น ในส่วนของการหานักแสดง และทีมงาน ข้าพเจ้าวางแผนเรื่องการหานักแสดงโดยการเลือกดูจากรูปลักษณะภายนอกก่อน แล้วจึงเรียกมาคัดเลือกว่าสามารถเล่นได้ตรงตามบทที่ข้าพเจ้าวางไว้หรือไม่ ซึ่งในช่วงแรกก็เป็นปัญหาที่ว่าคนที่ข้าพเจ้าเลือกมาคัดเลือกนั้นไม่สามารถเล่นได้ตรงตามบท ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าใช้เวลาในการคัดเลือกนักแสดงนาน และข้าพเจ้าก็ได้เลือกทีมงานที่เคยทำงานร่วมกันอยู่บ่อยครั้ง และสามารถทำงานร่วมกันได้อย่างเข้าใจกัน ซึ่งเรื่องทีมงานจึงไม่เป็นปัญหาเสียเท่าไร

4.2 การคัดเลือกนักแสดง

4.2.1 บทบาทที่ต้องการ

บทบาทภัก

ภัก ตัวหลักในเรื่องเป็นชายหนุ่มวัย 27 ปี ที่ชื่นชอบการถ่ายรูป แต่เมื่อภักเรียนจบ พ่อก็เสียชีวิต ซึ่งพ่อได้ทิ้งกิจการทัวร์ไว้ให้ ทำให้ภักเลิกถ่ายรูปและมาดูกิจการทัวร์ของพ่อ และภัก

ต้องดูแลอาการที่ป่วยเป็นโรคอัลไซเมอร์ ภัทเป็นคนที่ไม่มั่นใจในตัวเอง ไม่ค่อยมีเพื่อน และปิดกั้นตัวเองจากคนรอบข้าง โหยหาความอบอุ่น เพราะเขาอยู่แต่กับพ่อ และพ่อก็เสียก็ทำให้เป็นคนเงียบ

บทบาทตาล

ตาล เป็นตัวละครที่มีความสดใส มั่นใจ กล้าแสดงออก และมีความคิดเป็นของตัวเอง ซึ่งทำให้ตาลมาเป็นแรงบันดาลใจให้กับภัท เพราะตาลเป็นนักเขียนที่เลือกทำสิ่งนี้เพราะรักที่จะทำตั้งแต่แรก และเชื่อว่าการที่เราได้ทำในสิ่งที่รักจะทำให้เราประสบความสำเร็จและมีความสุขกับสิ่งที่ทำ ตาลจึงอยากช่วยเหลือภัทให้ได้ทำในสิ่งที่รัก

บทบาทโจ

โจ เป็นตัวละครที่มีอารมณ์ขันและเป็นตัวละครที่สนิทและเข้าใจภัทที่สุด รักเพื่อน ชอบช่วยเหลือเพื่อน และมีลักษณะทางกายภาพแตกต่างกับภัท

บทบาทอากง

อากง เป็นตัวละครที่มีบทบาทไม่มากนักในภาพยนตร์ แต่เป็นตัวละครสำคัญที่มีผลต่อการดำเนินเรื่อง เนื่องจากเป็นตัวละครที่ทำให้ภัทไม่สามารถไปถ่ายรู้อย่างที่อยากทำได้ เพราะภัทต้องดูแลอาการที่ป่วย อากงจะมีนิสัยขี้ลืม จำความไม่ค่อยได้ และทำอะไรอย่างเดิมซ้ำๆ ในทุกวัน

บทบาทอาโกว

อาโกว เป็นตัวละครที่มีส่วนทำให้ภัทได้คิดทบทวนและได้ถ่ายรูปในรูปแบบที่ตัวเองต้องการ เนื่องจากอาโกวเป็นตัวละครที่พาอากงไปอยู่ด้วย ทำให้ภัทได้ตระหนัก และกล้าที่ปรับตัว อาโกวมีนิสัยตรงไปตรงมา มีความเป็นตัวของตัวเองสูง อารมณ์ร้าย และไม่ฟังใคร

4.2.2 วิธีการคัดเลือกนักแสดง

- คัดเลือกโดยการพูดคุยถึงความเข้าใจในเนื้อหา และความหมายในบทบาทยนตร์ และแลกเปลี่ยนทัศนคติต่อกัน โดยอธิบายวิธีการทำงานซึ่งกันและกัน
- สร้างคำถามเพื่อประเมินมุมมองของนักแสดงหลัก เช่น คิดอย่างไรกับการหาแรงบันดาลใจ

บันดาลใจ พร้อมอธิบายเหตุผล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ให้นักแสดงลองเล่นให้ดู โดยผ่านบทจากฉากที่สื่ออารมณ์ของตัวละครนั้นๆ ซึ่งมีบทพูดมากกว่าบทจริง เพื่อทดสอบความกล้าแสดงออก การแก้ปัญหา และการแสดงอารมณ์ของนักแสดง

4.3 เอกสารข้อมูลนักแสดง (Casting Sheet)

สำหรับเอกสารรายละเอียดของนักแสดง มีความสำคัญในการมอบหมาย นัดแนะ ตารางเวลาและการเตรียมเสื้อผ้า หรือกรณีพิเศษอื่นๆ ที่ต้องการติดต่อเร่งด่วน ข้าพเจ้าขอไลน์ หรือ เฟสบุ๊ก สำหรับส่งภาพ ไฟล์งาน ในการติดต่อที่สะดวกขึ้นตามยุคสมัย

CASTING SHEET

TITLE : ทางที่เปลี่ยน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

CASTING SHEET

TITLE : ทางที่เปลี่ยน

บทบาท : ภัท			
ชื่อ : ยิ่งศิวัช ยมलयง			
ที่อยู่ : 12/12 นิมิตรใหม่ 40 คลองสามวา			
โทรศัพท์ : 086-7894746			
อีเมลล์ : Yingsiwat@gmail.com			
เพศ	ชาย	อายุ	29
สัญชาติ	ไทย	ค่าแสดง	

สัดส่วน :

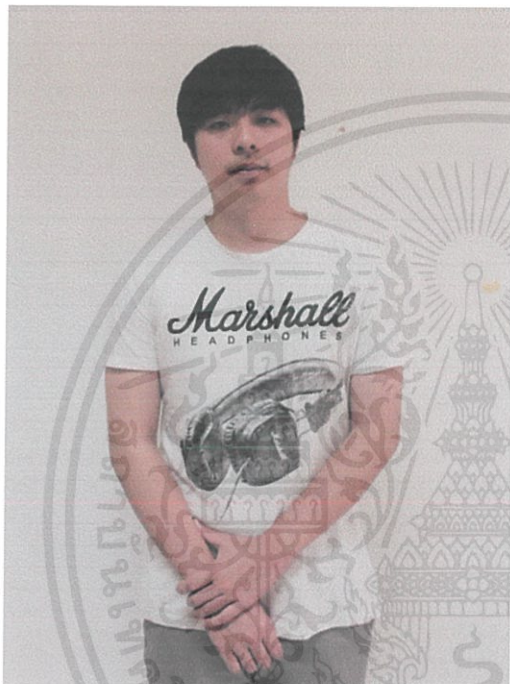
ส่วนสูง	170	น้ำหนัก	65
อก		เอว	32
สะโพก		ผม	ดำ

REMARKS :

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

CASTING SHEET

TITLE : ทางที่เปลี่ยน

บทบาท : ภัท			
ชื่อ : อานันท์ อินสุนทรากร			
ที่อยู่ : 927/70 ถ.เอกชัย ต.มหาชัย อ.เมือง สมุทรสาคร จ.สมุทรสาคร 74000			
โทรศัพท์ : 089-5488805			
อีเมลล์ : izedtea@hotmail.com			
เพศ	ชาย	อายุ	24
สัญชาติ	ไทย	ค่าแสดง	

สัดส่วน :

ส่วนสูง	178	น้ำหนัก	72
อก		เอว	32
สะโพก		ผม	ดำ

REMARKS :

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

CASTING SHEET

TITLE : ทางที่เปลี่ยน

บทบาท : ภัท			
ชื่อ : ธนวัฒน์ วชิระศรีสุนทร			
ที่อยู่ : 73/32 ต.คลองหนึ่ง อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี 12120			
โทรศัพท์ : 083-9119856			
อีเมลล์ : eawtanawat@gmail.com			
เพศ	ชาย	อายุ	20
สัญชาติ	ไทย	ค่าแสดง	

สัดส่วน :

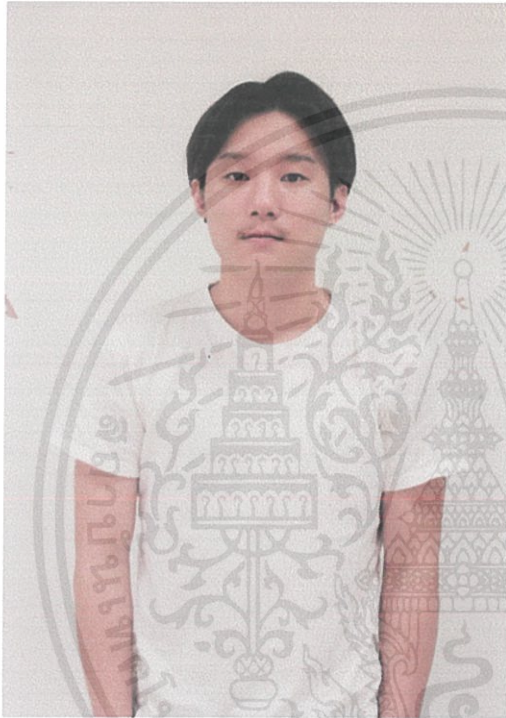
ส่วนสูง	173	น้ำหนัก	55
อก		เอว	30
สะโพก		ผม	ดำ

REMARKS :

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

CASTING SHEET

TITLE : ทางที่เปลี่ยน

บทบาท : ภัท			
ชื่อ : ดิฆพงษ์ ตั้งจิตเจริญ			
ที่อยู่ : 58/67 เทเวศร์แมนชั่น ถ.กรุงเกษม เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร 10200			
โทรศัพท์ : 089-0971376			
อีเมลล์ : iarmditch@hotmail.com			
เพศ	ชาย	อายุ	20
สัญชาติ	ไทย	ค่าแสดง	

สัดส่วน :

ส่วนสูง	167	น้ำหนัก	60
อก		เอว	31
สะโพก		ผม	ดำ

REMARKS :

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

CASTING SHEET

TITLE : ทางที่เปลี่ยน

บทบาท : ตาล			
ชื่อ : พัดชา อธิธิงพุกกุล			
ที่อยู่ : 204/63 พัฒนาการ 63 ประเวศ กรุงเทพฯ 10250			
โทรศัพท์ : 087-8127963			
อีเมลล์ : patcha_ithai@hotmail.com			
เพศ	หญิง	อายุ	21
สัญชาติ	ไทย	ค่าแสดง	

สัดส่วน :

ส่วนสูง	163	น้ำหนัก	46
อก	32	เอว	24
สะโพก		ผม	

REMARKS :

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

CASTING SHEET

TITLE : ทางที่เปลี่ยน

บทบาท : ตาล			
ชื่อ : วรินทร์รา มณีพงษ์			
ที่อยู่ : 227 ม.6 ซ.กุฎีเกียรติ ถ.พหลโยธิน แขวงสายไหม เขตสายไหม กรุงเทพฯ 10220			
โทรศัพท์ : 086-9876788			
อีเมลล์ : captain_talkative@hotmail.com			
เพศ	หญิง	อายุ	20
สัญชาติ	ไทย	ค่าแสดง	

สัดส่วน :

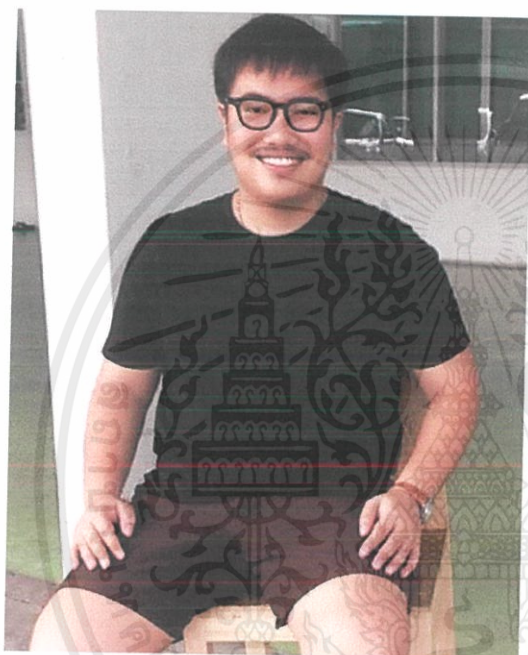
ส่วนสูง	168	น้ำหนัก	50
อก	32	เอว	26
สะโพก		ผม	ดำ

REMARKS :

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

CASTING SHEET

TITLE : ทางที่เปลี่ยน

บทบาท : โจ			
ชื่อ : ภัสกร จงเจริญทองใบ			
ที่อยู่ : 86/30 หมู่11 रामคำแหง 118 ถ. रामคำแหง แขวง/เขต สะพานสูง กทม 10240			
โทรศัพท์ : 090-946-6494			
อีเมลล์ : march_de@hotmail.com			
เพศ		อายุ	
สัญชาติ		ค่าแสดง	

สัดส่วน :

ส่วนสูง	170	น้ำหนัก	95
อก		เอว	35
สะโพก		ผม	

REMARKS :

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

CASTING SHEET

TITLE : ทางที่เปลี่ยน

บทบาท : อาโกว			
ชื่อ : ภาณิศา กังสตาลย์			
ที่อยู่ :			
โทรศัพท์ : 057-6221722			
เพศ	หญิง	อายุ	40
สัญชาติ	ไทย	ค่าแสดง	

สัดส่วน :

ส่วนสูง	162	น้ำหนัก	66
อก		เอว	32
สะโพก		म्म	ต่ำ

REMARKS :

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.4 นักแสดงที่ได้รับเลือก

ตัวละครภัท

ภัทเป็นตัวละครหลักของเรื่อง ซึ่งจากการที่คัดเลือกนักแสดงมาทั้งหมด 4 คน ซึ่งส่วนใหญ่จะมีลักษณะทางกายภาพตรงตามที่ต้องการ คือ มีเชื้อสายจีน ซึ่งมีนักแสดงที่สามารถแสดงได้ 2 คน จึงดูจากมุมมองที่ได้พูดคุยกันว่าใครมีทัศนคติที่ตรงตามตัวละครมากกว่า จึงได้ตัวละครภัท

ภาพที่ 4 ตัวละครภัท

ตัวละครตาล

จากที่คัดเลือกมา 2 คน ที่มีบุคลิกตรงกับตัวละครตาล แต่เนื่องจากอีกคนไม่สามารถแสดงได้อย่างสมจริง จึงเลือกอีกคนที่มีความสามารถทางการแสดง และมีทัศนคติตรงตามบทของตัวละครตาล

ภาพที่ 5 ตัวละครตาล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวละครโจ

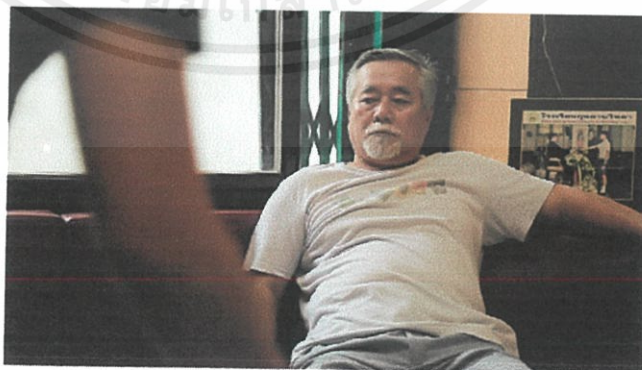
นักแสดงที่ข้าพเจ้าเลือกมารับบทเป็นโจในภาพยนตร์ เป็นเพื่อนในสาขาภาพยนตร์ และดิจิทัล มีเดีย ที่ข้าพเจ้าคิดไว้แต่แรกแล้วว่าอยากให้เป็นคนนี้ที่มารับบทเป็นโจ เพราะเป็นคนที่มีความสามารถทางกายภาพ และมีบุคลิกนิสัยตรงตามที่ข้าพเจ้าต้องการ

ภาพที่ 6 ตัวละครโจ

ตัวละครอากง

นักแสดงที่ข้าพเจ้าเลือกมารับบทเป็นอากง เป็นคนที่ผ่านงานด้านการแสดงมาเยอะพอควร จึงทำให้ข้าพเจ้ามั่นใจได้ว่าจะสามารถเล่นบทนี้ได้ ซึ่งในตอนแรกบทอากง เป็นบทที่ข้าพเจ้าหานักแสดงมาเล่นได้ยากที่สุด เนื่องจากเป็นบทผู้สูงอายุ ซึ่งบางคนก็จะไม่ฟังในสิ่งที่เราต้องการ และเล่นไม่เป็นธรรมชาติ แต่นักแสดงคนที่ข้าพเจ้าเลือกมาสามารถแสดงได้ และมีเวลาว่างตรงกับข้าพเจ้า

ภาพที่ 7 ตัวละครอากง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวละครอาโกว

เมื่อผ่านการคัดเลือก นักแสดงมีความตั้งใจที่จะเข้าใจในบทบาทอาโกว และให้ความร่วมมือในการแสดง จึงทำให้สามารถกำกับบทบาทของอาโกว และนักแสดงสามารถถ่ายทอดอารมณ์ออกมาได้ เป็นนักแสดงที่พอมีพื้นฐานด้านการแสดงมาบ้าง จึงช่วยข้าพเจ้าได้เยอะมากทีเดียว

ภาพที่ 8 ตัวละครอาโกว

นักแสดงสมทบ

นักแสดงสมทบทั้งหมดในภาพยนตร์เรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้วางแผนแต่แรกแล้วว่าต้องการให้เป็นเพื่อนของข้าพเจ้ามาแสดง เพื่อง่ายต่อการติดต่อ และกำกับการแสดง

ภาพที่ 9 ตัวละครสมทบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.5 เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย

ภาพยนตร์เล่าเรื่องของตัวละครผ่านช่วงชีวิตเพียงช่วงเดียว คือวัยทำงาน แต่มีความเปลี่ยนแปลงของตัวละครในช่วงท้ายของภาพยนตร์ เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายจึงต้องเปลี่ยนแปลงไปตามพัฒนาการของตัวละคร

4.5.1 แนวคิดการออกแบบเสื้อผ้าของตัวละคร

- ภัทเป็นตัวละครที่มีไม่ค่อยมีความมั่นใจในตัวเอง ปิดกั้นตัวเอง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเลือกใช้เสื้อผ้าโทนสีหม่น สีเทา สีกรม และเลือกให้ใส่กางเกงขาสั้นขณะอยู่บ้าน และใส่กางเกงยีนเก่าๆเมื่อออกไปข้างนอก เพื่อรับกับอุปนิสัยที่เป็นคนง่ายๆ ยกเว้นฉากที่ทะเลาะกับอาโกว เสื้อผ้าของภัทจะเป็นสีเลือดหมูที่แสดงถึงอารมณ์โกรธและรุนแรง

ภาพที่ 10 เสื้อผ้าของภัท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ตาลเป็นตัวละครที่สดใส และมีความมั่นใจในตัวเอง ข้าพเจ้าจึงเลือกใช้เสื้อผ้าสีขาว สีชมพู เป็นหลัก เพื่อรับกับลักษณะนิสัยของตัวละคร เสื้อผ้าของตาลถูกวางแนวคิดให้มีความเรียบง่าย ในแบบของผู้หญิงที่แต่งตัวสบาย แต่ต้องมีความทะมัดทะแมง

ภาพที่ 11 เสื้อผ้าของตาล

- โจเป็นตัวละครที่รักเพื่อน แต่เป็นคนง่าย ๆ ไม่หิว هوا ดังนั้นเสื้อผ้าของโจ ข้าพเจ้าจึง ออกแบบให้เป็นสีเรียบๆ ไม่ฉูดฉาด ดูสบายตา และเป็นมิตร

ภาพที่ 12 เสื้อผ้าของโจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- อากงเป็นตัวละครที่เรียบง่าย และด้วยความที่เป็นโรคอัลไซเมอร์เสื้อผ้าจึงต้องสวมใส่ง่าย และสบาย จึงเลือกใช้เสื้อผ้าฝ้าย กางเกงผ้าแพรที่สวมใส่ง่าย และโทนสีไปทางมีขาว เทาอ่อน ให้อารมณ์เรียบง่าย

ภาพที่ 1 เสื้อผ้าของอากง

- อาโกวเป็นตัวละครที่ตรงไปตรงมา อารมณ์ร้าย ขำพเจ้าจึงออกแบบให้ใส่เสื้อผ้าสีฉูดฉาด อย่างสีแดง สีม่วง ที่แสดงถึงอำนาจ ความรุนแรง

ภาพที่ 2 เสื้อผ้าของอาโกว

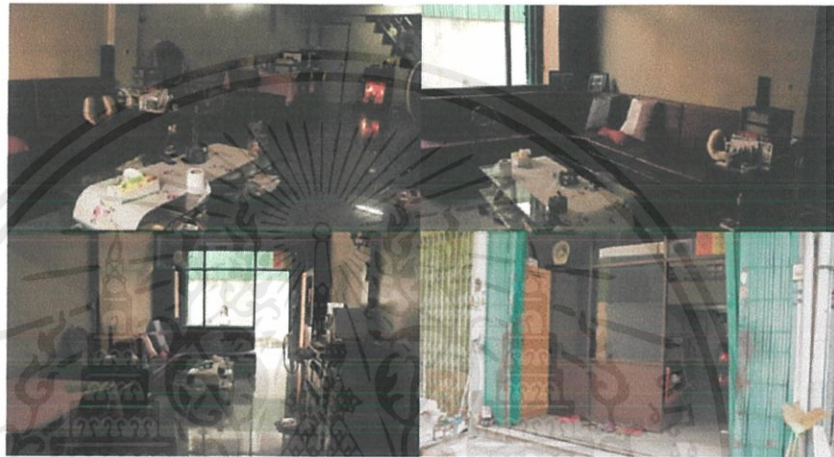
4.6 สถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์

สถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องนี้ ถูกเลือกจากความเหมาะสมในการถ่ายทำและแบบบ้านที่เป็นตึกแถวคนจีนสมัยก่อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- บ้านตึกแถวเก่า ถนนมหานคร

บ้านหลังนี้เป็นบ้านที่ยังคงความดั้งเดิมทั้งด้านการตกแต่ง สีผนังบ้านและรูปแบบบ้านที่ยังเป็นแบบเดิมๆ ไม่เปลี่ยนไปจากเดิมมากนัก จึงตรงตามที่ข้าพเจ้าคิดไว้ตั้งแต่ขั้นตอนการเขียนบทภาพยนตร์ เป็นสถานที่หลักในภาพยนตร์ที่ตัวละครภักและตาลได้มาพบกัน และเป็นสถานที่ที่ทำให้เกิดเรื่องราวต่างๆขึ้นในภาพยนตร์

ภาพที่ 15 บ้านตึกแถวเก่า

- ร้านขนมหวานบัวลอยน้ำขิง

ร้านขนมหวานบัวลอยน้ำขิง เป็นร้านขนมเก่าแก่ที่เป็นแคร์รถเข็นเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่สะพานทางข้ามไปยังตลาดน้อย เป็นสถานที่ที่ภักและตาลได้พูดคุย และเห็นมุมมองของแต่ละคน ซึ่งตรงตามบทที่ต้องการให้ร้านขนมเป็นร้านที่ไม่หรูหรา อยู่ริมถนน และมีความธรรมดามากที่สุด จึงเป็นเหตุผลให้เลือกร้านนี้ในการถ่ายทำ

ภาพที่ 16 ร้านขนมหวานบัวลอยน้ำขิง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ตลาดน้อย

ตลาดน้อยเป็นย่านชุมชนคนจีนที่เก่าแก่ เป็นสถานที่ที่ใกล้กับที่ตั้งของบ้านตึกแถวเก่าที่ใช้เป็นสถานที่หลัก และตลาดน้อยยังเป็นสถานที่ที่มีร้านอาหารอยู่มากมายที่เป็นร้านเก่าแก่และร้านโด่งดังที่มีมาช้านาน ซึ่งยังคงความดั้งเดิมและมีการเปลี่ยนแปลงสมัยใหม่ผสมผสานกัน จึงตรงตามที่ต้องการ

ภาพที่ 17 ตลาดน้อย

- ริมน้ำเจ้าพระยาที่โรงแรมริเวอร์ ซิตี้ (River City)

ริมน้ำเจ้าพระยาที่โรงแรมริเวอร์ ซิตี้ (River City) เป็นสถานที่ที่ถูกทำขึ้นมาใหม่จากเดิมที่เป็นริมน้ำที่เสื่อมโทรม ทางโรงแรมได้ปรับปรุงขึ้นมาใหม่ จึงทำให้ดูสวยงาม และมีนักท่องเที่ยวมาถ่ายรูปอยู่มาก ซึ่งอยากให้เห็นถึงความสมัยใหม่ที่อยู่กับตลาดเก่าแก่ได้อย่างลงตัว จึงเลือกที่จะใช้สถานที่นี้

ภาพที่ 18 ริมน้ำเจ้าพระยาที่โรงแรมริเวอร์ ซิตี้ (River City)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.7 มุมกล้อง และขนาดภาพ

แนวคิดเกี่ยวกับการนำเสนอภาพยนตร์เรื่องนี้ต้องการเน้นไปที่อารมณ์ความรู้สึกของตัวแสดงมากกว่าเทคนิคด้านการถ่ายภาพ จึงไม่มีความจำเป็นที่จะใช้มุมกล้องที่หวือหวา หรือขนาดภาพที่ดูแปลกตา ดังนั้นจึงเลือกใช้ขนาดภาพที่เป็นขนาดภาพไกล ขนาดภาพปานกลาง และขนาดภาพใกล้ ซึ่งในภาพยนตร์เรื่องนี้ก็ใช้ขนาดภาพปานกลางเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากอยากให้เห็นรายละเอียดทั้งท่าทางและอารมณ์บนสีหน้าของตัวละครไปด้วย มุมกล้องก็จะเลือกใช้มุมระดับสายตา

ภาพที่ 19 มุมกล้องและขนาดภาพ

4.8 แผนการถ่ายทำภาพยนตร์ (Breakdown)

จัดทำก่อนวันถ่ายทำเพื่อให้ทราบถึงสิ่งที่จะถ่ายในแต่ละวันและเพื่อตรวจสอบว่าได้ทำการถ่ายทำครบถ้วนที่วางไว้หรือไม่ ซึ่งในภาพยนตร์เรื่องนี้ได้จัดทำแผนการถ่ายทำโดยเริ่มจากตรวจสอบวันที่ถ่ายทำว่าในแต่ละสถานที่สะดวกต่อการถ่ายทำหรือไม่ จากนั้นจึงสอบถามกับนักแสดง และเมื่อไ้วันที่ตรงกันแล้วจึงสอบถามทีมงาน แต่ปัญหาที่พบบคือนักแสดงว่างไม่ตรงกับวันที่สถานที่สะดวก จึงทำให้ต้องเลื่อนวัน และต้องนัดวันล่วงหน้าหลายวัน และในแต่ละวันที่จะมีการถ่ายทำ ข้าพเจ้าได้จัดทำแผนการถ่ายทำในแต่ละวัน โดยดูจากสถานที่ที่ถ่ายทำและฉากที่จะถ่ายทำ ว่าแต่ละฉากมีความยากง่ายเพียงไร โดยจะเลือกถ่ายทำฉากที่ง่ายก่อน เนื่องจากเริ่มแรกนักแสดงและทีมงานยังไม่คุ้นชินกัน จึงอยากให้ทุกคนได้เริ่มจากฉากที่ง่ายก่อน แล้วจึงไปสู่ฉากที่ยาก ซึ่งในการวางแผนการถ่ายแต่ละฉากจะมีปัญหาเรื่องเกินเวลาที่วางไว้ เนื่องจากบางข้อต้นนักแสดงต้องใช้เวลาในการทำสมาธินาน หรือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

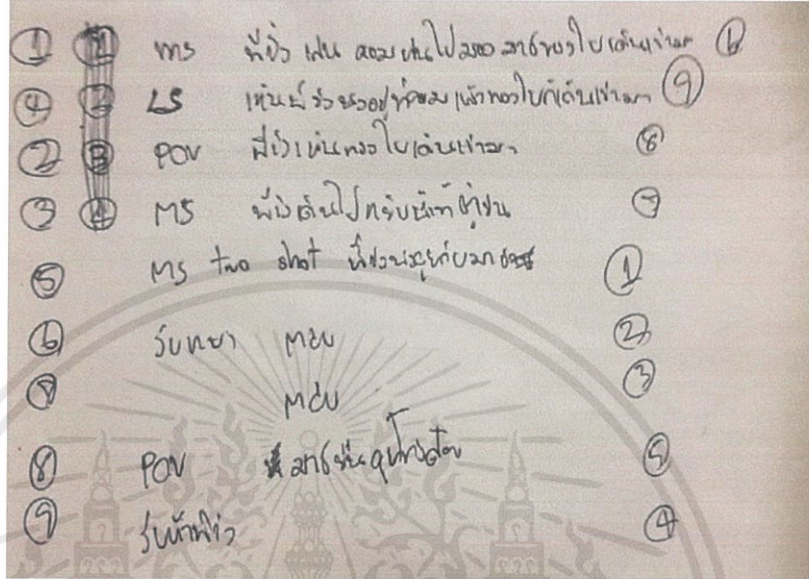
ใช้เวลาในการจัดไฟแนน ทำให้เกินเวลาที่วางไว้ ซึ่งเหตุผลนี้เป็นเหตุจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงต้องทำการคุมเวลาใหม่อยู่บ่อยครั้ง แต่ก็ต้องกำหนดไม่ให้เกินเวลาจากเดิมมาก โดยการลดเวลาในช็อตที่ง่ายลง ซึ่งจะทำให้เรายังสามารถควบคุมเวลาไว้ได้

SHOT	TYPE	VISUAL	DESCRIPTION	COSTUME	PROP	MARK
1	LS master	ภัทเดินลงจากบันไดบ้าน มา รับโทรศัพท์ เมื่อมาถึง โทรศัพท์ก็วาง แล้วจะเดินขึ้น บ้านก็มีเสียงคนเคาะประตู		ภัท-เสืยียด นอน ขาวาว (ไม่มีคอน)	โทรศัพท์ บ้าน	
2	LS master	ภัทเดินไปเปิดประตูเจอตาลที่ อยู่หน้าบ้านสีหน้าไม่พอใจ ภัทขอโทษ แล้วให้เข้ามานั่ง ในบ้าน ตาลเดินเข้ามานั่ง อย่างไม่พอใจ แล้วภัทก็เดิน ขึ้นข้างบนไป	ภัท “เอ่อ ขอโทษ ครับ คุณมารอข้าง ในก่อนดีกว่า” ภัท “คุณรอตรงนี้ ก่อนแล้วกัน ผมไป อาบน้ำก่อน”	ตาล-เสืย กางเกงเดฟ กระเป๋ากล้อง สมุดจด (มี คอน s.5)	สมุดจด	
3	CU	รับหน้าตาลมองภัท หน้าไม่ พอใจ				
4	MS	ตาลนั่งลงอย่างไม่พอใจ				
5	LS	ตาลมองรอบบ้าน และเดินดู				
6	MS	รับหน้าตาลมองรูป เสียงภัท เดินลงมาจากบันได				
7	MS	ภัทลงมา แล้วบอกตาล ตาล ลุกออกจากบ้านไป ภัทมองที่ ตาล	ภัท “คุณไปเสียมั้ย”	ภัท-เสืยียด กางเกงขาวาว (มีคอน s.5)		

ตารางที่ 1 ตารางแผนการถ่ายทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อไม่เป็นไปตามแผนการถ่ายทำภาพยนตร์จึงทำให้มีการเปลี่ยนแปลงชื่อตกก่อนการถ่ายทำเพียงไม่กี่ ชั่วโมง ซึ่งทำให้การถ่ายล่าช้าไป แต่ก็ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี

ภาพที่ 20 ภาพตัวอย่างการเขียนชื่อตก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ (Production)

การถ่ายทำภาพยนตร์เรื่อง ทางที่เปลี่ยน เริ่มถ่ายทำตั้งแต่ปลายเดือนเมษายน 2559 โดยการเริ่มถ่ายจากสถานที่บ้านที่เป็นสถานที่หลักก่อน หลังจากนั้นข้าพเจ้าจึงเริ่มถ่ายทำอีกครั้ง กลางเดือนพฤษภาคม 2559 เนื่องจากข้าพเจ้ามีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องของบทภาพยนตร์ที่ทำให้ดู กระชับมากขึ้น และนักแสดงหลัก ที่ต้องจัดแสดงผลงานทำให้ข้าพเจ้าต้องเลื่อนมา ทำให้การถ่ายทำ ภาพยนตร์เรื่องนี้จึงใช้เวลายาวนาน

5.1 การถ่ายทำ

การถ่ายทำที่บ้านตึกแถวเก่าในวันที่ 25 และ 27 เมษายน 2559

การออกกองครั้งแรกของภาพยนตร์เรื่องนี้ เริ่มด้วยการถ่ายทำที่บ้านก่อน เนื่องจากข้าพเจ้า คิดว่าฉากที่ถ่ายทำที่บ้านเป็นสถานที่หลักและง่ายต่อการนำทีมงานไป ข้าพเจ้าเตรียมนัดวันกับทีมงาน และนักแสดงไว้ล่วงหน้า เพื่อที่จะได้พร้อมในการออกกองครั้งแรกที่ทุกคนยังไม่เคยทำงานร่วมกัน วันแรกในการถ่ายทำข้าพเจ้าติดต่อทีมงานไว้ทุกตำแหน่งหน้าที่ และเป็นวันที่ถ่ายทำทั้งตัวแสดงภัท ตาล อากง อาโกว แต่ด้วยความที่ข้าพเจ้าเตรียมทีมงานไว้มากเพียงพอ จึงทำให้การถ่ายวันแรกเป็นไปอย่างราบรื่น

การออกกองวันที่ 27 เมษายน 2559 ค่อนข้างมีปัญหาเนื่องจาก ทีมงานไม่เพียงพอ จึงทำให้การทำงานล่าช้า และเกินจากเวลาที่กำหนด

การกำกับที่บ้านตึกแถวเก่า

เนื่องจากฉากที่ถ่ายทำที่บ้านมีทั้งยากและง่าย ซึ่งข้าพเจ้าเลือกที่จะถ่ายทำฉากที่ง่ายก่อน แล้วจึงถ่ายฉากที่ยาก ซึ่งได้อธิบายถึงอารมณ์และความเข้าใจให้กับนักแสดงได้เข้าใจก่อน และเมื่อเริ่ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ถ่ายทำได้ให้นักแสดงถ่ายทอดอารมณ์ออกมา ซึ่งในฉากที่ยากคือฉากที่เป็นการทะเลาะกันของภัทและอาโภาว ซึ่งไม่ยอมให้ฉากนี้ออกมาเป็นการทะเลาะกันรุนแรง แต่อยากให้ออกมาเป็นความอึดอัดกันของทั้งสองฝ่าย จึงทำให้นักแสดงต้องทำอารมณ์อยู่พอสมควร และมีบทพูดที่มีการปรับเปลี่ยนหน้ากองอีกด้วย จึงทำให้ฉากนี้ใช้เวลานาน แก้ปัญหาโดยการที่ให้นักแสดงได้ซ้อมบทกันก่อนถ่ายทำ เพื่อให้จดจำบทได้ และได้ผู้ช่วยผู้กำกับมาช่วยในการอธิบายให้นักแสดงได้เข้าใจ และข้าพเจ้าดูว่าเป็นไปอย่างที่ต้องการหรือไม่

ภาพที่ 21 ภาพเบื้องหลังวันที่ 25 และ 27 เมษายน

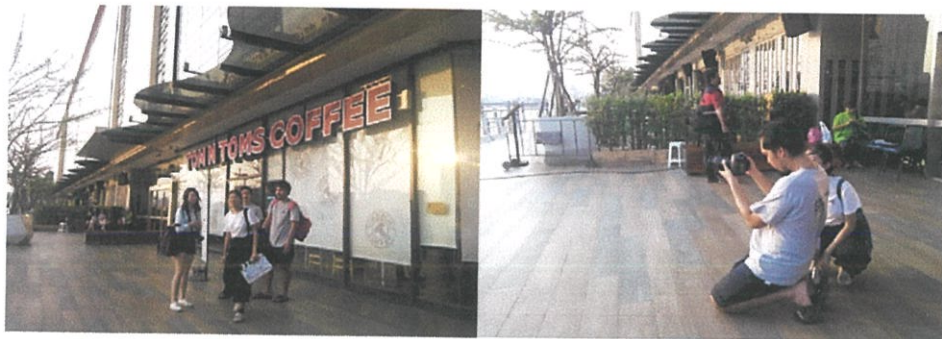
การถ่ายทำที่ร้านขนมหวานบัวลอยน้ำขิง และริมแม่น้ำเจ้าพระยาที่โรงแรมริเวอร์ ซิตี้ (River City) ในวันที่ 12 พฤษภาคม 2559

การออกกองในครั้งนี้มีปัญหาอยู่มาก ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายทำที่ต้องย้ายสถานที่หลายครั้ง และทีมงานที่มีเพียง 4 คน ทำให้พบเจออุปสรรคตั้งแต่การเคลื่อนที่ไปยังสถานที่ถ่ายทำ และอุปสรรคเรื่องเสียงที่รบกวนไม่ว่าจะเป็นเสียงรถ เสียงร้านซ่อมอุปกรณ์ที่อยู่ในละแวกร้านขนมหวานบัวลอยน้ำขิง ส่วนริมแม่น้ำเจ้าพระยาที่โรงแรมริเวอร์ ซิตี้ (River City) เป็นที่ที่พบปัญหาในการถ่ายทำมากที่สุด วันที่ถ่ายทำข้าพเจ้ามาเวลาเย็นที่มีนักท่องเที่ยวอยู่มาก และร้านอาหารที่อยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยาต่างก็เปิดเพลงเสียงดัง อีกทั้งยังมีเสียงเรือที่แล่นไปมาตลอด จึงทำให้เป็นปัญหาในการบันทึกเสียงอย่างมาก และนักท่องเที่ยวที่ต่างพากันถ่ายรูปก็เป็นปัญหาในการถ่ายทำเช่นกัน

การกำกับที่ร้านขนมหวานบัวลอยน้ำขิง และริมแม่น้ำเจ้าพระยาที่โรงแรมริเวอร์ ซิตี้ (River City)

การกำกับในวันนี้เป็นฉากที่ไม่ยากนัก และนักแสดงก็พอเข้าใจเรื่องอารมณ์ของภาพยนตร์แล้ว จึงทำให้มีเพียงการอธิบายก่อนการถ่าย และนักแสดงก็จดจำบทภาพยนตร์ได้อยู่แล้วจึงทำให้ง่ายต่อการกำกับ แต่สิ่งที่เป็นปัญหาจะเป็นเรื่องการควบคุมผู้คน que ที่เดินผ่านไปมา และเสียงที่รบกวนรอบข้างจึงทำให้ต้องถ่ายอยู่หลายครั้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 22 ภาพเบื้องหลังวันที่ 12 พฤษภาคม

การถ่ายทำที่ตลาดน้อยในวันที่ 17 พฤษภาคม 2559

การออกกองครั้งสุดท้ายมีอุปสรรคในเรื่องสภาพภูมิอากาศที่ทำให้เกิดฝนตกขณะถ่ายทำ จึงต้องรอฝนหยุด และเมื่อฝนหยุดร้านค้าที่อยู่บริเวณก็พากันเก็บร้าน ทำให้การบันทึกเสียงเป็นปัญหา และมีรถที่ผ่านเข้าออกชวยอยู่ตลอดเวลา ทำให้กว่าจะได้ถ่ายทำก็ใช้เวลานาน

การกำกับที่ตลาดน้อย

ฉากสุดท้ายในการถ่ายทำ ซึ่งเป็นฉากที่มีการเตรียมการมาเป็นอย่างดี ทำให้การกำกับเป็นไปอย่างราบรื่น แต่ปัญหาจะเป็นเรื่องคิวที่นักแสดงต้องเดินและคิวกล้องที่ต้องได้จังหวะที่ตรงกัน ซึ่งแก้ปัญหาโดยการให้นับเลขในใจแต่ก็ยังไม่ได้คิวที่ต้องการ จึงให้นักแสดงดูจากสัญญาณมือแทน ซึ่งก็ทำให้ได้คิวตามที่ต้องการ

ภาพที่ 23 ภาพเบื้องหลังวันที่ 17 พฤษภาคม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2 การกำกับการแสดง

เมื่อถึงวันออกกองถ่ายทำสิ่งสำคัญคือกำกับอารมณ์ความรู้สึกของนักแสดงให้ถ่ายทอดออกมาได้ตรงตามที่ต้องการ ซึ่งมีบางครั้งที่นักแสดงถ่ายทอดออกมาได้ดี และมีบ้างที่ไม่ตรงตามที่ต้องการ แต่ก็กลับได้ผลลัพธ์ที่น่าพึงพอใจ ซึ่งในการกำกับที่ต้องใช้สมาธิสูงๆ ก็จะมีผู้ช่วยผู้กำกับคอยรั้งคิวให้เพื่อให้ทราบว่าจะต่อไปถ่ายอะไร ซึ่งตรงนี้ต้องการความแม่นยำในการแสดง ฉากบางฉากข้าพเจ้ายังคงรูปแบบของการถ่ายทำที่ยึดตามบทภาพยนตร์ไว้เพื่อให้ได้เนื้อหาที่ต้องการตามความต้องการ หน้าที่ของข้าพเจ้าคือเพียงดูในมอนิเตอร์แล้วเลือกว่าได้หรือไม่ได้ ซึ่งกระบวนการนี้ต้องอาศัยทีมที่เข้าใจและเกิดการซื่อมมาอย่างดีแล้ว

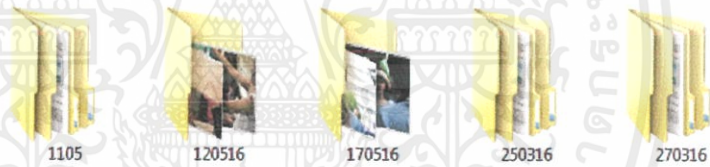
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 6

ขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ (Post-Production)

ขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์เป็นขั้นตอนที่ต้องพิถีพิถันมาก จำเป็นต้องประสานงานกับหลาย ๆ ฝ่าย ทั้งฝ่ายดนตรีประกอบภาพยนตร์ ฝ่ายลำดับภาพ ซึ่งล้วนแต่เป็นงานที่ข้าพเจ้าไม่ถนัด นั่นจึงทำให้ข้าพเจ้าต้องศึกษารายละเอียดในส่วนนี้เพิ่มเติมอยู่มาก เพื่อที่จะได้ให้แต่ละฝ่ายเห็นภาพที่ชัดเจนตามที่ข้าพเจ้าต้องการให้ได้มากที่สุด

6.1 การจัดเก็บไฟล์งานในขั้นตอนการถ่ายทำ

ภาพที่ 24 ตัวอย่างการจัดเก็บไฟล์งาน

ในการจัดเก็บไฟล์งาน ซึ่งเป็นขั้นตอนสุดท้ายที่ต้องจัดการอย่างเป็นระบบ เพราะไฟล์งานอาจสูญหายและการเรียกใช้อาจล่าช้าไป โดยข้าพเจ้าแบ่งไฟล์แยกไว้ตามวันที่ถ่ายทำ และมีไฟล์เสียงแยกอีกอยู่ในไฟล์แต่ละวัน และในส่วนของขั้นตอนของการติดต่อ ข้าพเจ้าได้แยกส่วนของ ภาพ เสียง ไว้ในอุปกรณ์เก็บข้อมูลในกรณีฉุกเฉินหากเครื่องเสีย และสำหรับนำไปทำงานต่อยังเครื่องอื่นได้

6.2 การตัดต่อและการลำดับเรื่อง

ในการตัดต่อครั้งแรกข้าพเจ้า นำฟุตเทจ (Footage) มาเรียงต่อกันเพื่อตรวจสอบความเรียบร้อย ซึ่งยังถ่ายทำไม่ครบ การตัดต่อครั้งนี้จึงเป็นการดูการเล่าเรื่องทั้งหมดว่าสมบูรณ์เพียงใด ภาพที่ออกมานั้น ถูกต้องตามใจหรือไม่ ซึ่งสุดท้ายแล้วก็มีการไปถ่ายแก้ และถ่ายเพิ่มเติมในบางส่วน เพื่อให้ถูกต้องตามใจผู้กำกับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 25 โปรแกรม Adobe Premier Pro 1

หลังจากการถ่ายใหม่ได้แยกฟุตเทจตามวันที่ถ่ายไว้แล้ว เพื่อสะดวกต่อการตัดต่อและหาไฟล์
เนื่องจากการตัดต่อถูกนำมาทำทันทีหลังถ่ายทำ ดังนั้นจึงสามารถรู้จุดบกพร่องของฟุตเทจ และนำมา
แก้ไขได้ด้วยการถ่ายทำใหม่

ภาพที่ 26 โปรแกรม Adobe Premier Pro 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.3 การตัดต่อแบบหยาบ (Rough Cut)

ภาพที่ 27 ภาพตัดต่อแบบหยาบ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 28 ภาพตัดต่อแบบหยาบ 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 29 ภาพตัดต่อแบบหยาบ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 30 ภาพตัดต่อแบบหยาบ 4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

85

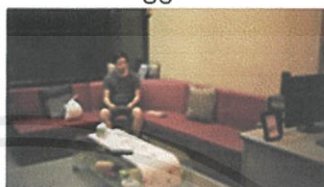
86

87

88

89

90

ภาพที่ 31 ภาพตัดต่อแบบหยาบ 5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.4 การแก้ปัญหาในการตัดหยาบครั้งแรก

หลังจากนำมาตัดต่อพบว่าเรื่องดำเนินช้า และบางข้อตบอความหมายซ้ำเติม จึงมีการตัดออกบางส่วน เพื่อให้เกิดความกระชับมากขึ้น และมีบางส่วนที่ต้องถ่ายถ่ายเพิ่มเติมเพื่อให้หนังจบลงอย่างสมบูรณ์

ตัวอย่างฉากที่ตัดออกไป

ภาพที่ 32 ตัวอย่างฉากที่ตัดออกไป

เป็นฉากที่เห็นว่าอาจเป็นโรคอัลไซเมอร์ซึ่งในตอนแรกของหนังก็บอกไว้อยู่แล้ว และในตอนกลางของเรื่องภักก็บอกกับนางเอกอีกครั้ง และมีการเน้นย้ำเรื่องของอาจมากเกินความจำเป็น

6.5 การตัดต่อแบบสมบูรณ์ (Final Cut)

หลังจากการถ่ายใหม่แล้วนำมาตัดต่อเป็นครั้งที่สองซึ่งได้ลองลำดับเหตุการณ์ใหม่นอกเหนือจากบทถ่ายทำซึ่งผลออกมาก็เป็นที่น่าพอใจและดีที่สุดแล้ว จึงทำการปรับแต่งสี พร้อมสำหรับในขั้นตอนการทำเสียงในขั้นตอนต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 33 ภาพตัดต่อแบบสมบูรณ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 34 ภาพตัดต่อแบบสมบูรณ 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 35 ภาพตัดต่อแบบสมบูรณ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

64

65

66

67

68

69

ภาพที่ 36 ภาพตัดต่อแบบสมบูรณ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.6 การปรับแต่งสีภาพยนตร์

การเคลียสีในภาพยนตร์เรื่องนี้จำเป็นอย่างมาก เนื่องจากมีการถ่ายซ่อมบางช็อตในบางฉาก จึงทำให้แสงไม่เหมือนเดิม การเคลียสีจึงมาช่วยในเรื่องความต่อเนื่องของช็อต และค่าสียังช่วยเสริมอารมณ์ของภาพยนตร์ได้ดีอีกด้วย

Before

After

ภาพที่ 37 ภาพที่ปรับแต่งสี

6.7 เสียงในภาพยนตร์

ในขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายในการทำงาน และเป็นการส่งงานต่อสำหรับผู้ที่มีความชำนาญในการจัดการเรื่องเสียง โดยมีแนวคิดในเรื่องเสียงที่ว่าใช้เสียงธรรมชาติกับเสียงดนตรีประกอบผสมผสานกันในแต่ละช่วงของภาพยนตร์ นอกจากนี้การผสมเสียงในภาพยนตร์ คือการควบคุมความหนักเบาของบทพูด เสียงบรรยากาศ และเสียงดนตรีประกอบภาพยนตร์ ให้อยู่ในค่าเสียงที่เหมาะสมพอดีก็เป็นเรื่องที่จะเอียดอ่อน

6.8 เสียงบรรยากาศ (Sound Ambient)

สำหรับเสียงบรรยากาศในภาพยนตร์สั้นเรื่องนี้มีบางส่วนใช้จากเสียงบรรยากาศจริง และมีส่วนปรับแต่งขึ้น ซึ่งในฉากที่รีมน้ำจะมีเสียงเพลงและเรื่อบกวนเป็นอย่างมากจึงต้องปรับแต่งเสียงใหม่

6.9 เสียงพูด (Dialogue)

ในภาพยนตร์มีบางฉากที่เป็นบทพูดส่วนใหญ่ซึ่งจำเป็นที่จะต้องใช้ไมโครโฟนติดตัวนักแสดง เพื่อที่จะได้เสียงพูดของนักแสดงชัดเจน ไมโดนเสียงบรรยากาศมารบกวน แต่หากเป็นฉากที่มีบทพูด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไม่มากจะไม่ใช่ไมโครโฟนติดตัวนักแสดง แต่ใช้วิธีบูมไมค์ (Boom microphone) เพื่อให้นักแสดงเป็นอิสระ กับอุปกรณ์การถ่ายทำ

6.10 เสียงดนตรีประกอบ (Background Music)

เสียงดนตรีประกอบได้รับความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านดนตรีมาช่วยในการแต่งโน้ตดนตรีประกอบเพื่อให้ภาพยนตร์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งได้กำหนดไว้ก่อนแล้วว่าจะใช้ดนตรีประกอบในช่วงไหนของภาพยนตร์ ซึ่งมีแรงบันดาลใจมาจากภาพยนตร์ที่ในแต่ละช่วงสื่่ออารมณ์ออกมาแตกต่างกัน เช่น ในช่วงที่เป็นภทและตลทที่มีความสัมพันธ์ที่เริ่มดีขึ้นได้ใช้เสียงของกีตาร์เพื่อให้ดนตรีมีความอ่อนนุ่มและดูไม่แข็งกระด้าง ส่วนช่วงที่ภทเศร้าก็เลือกใช้จ้งหะที่ซ้่า เพื่อให้เกิดช่วงจ้งหะที่สอดคล้องกับอารมณ์ความรู้สึก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 7

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

7.1 บทสรุป

ภาพยนตร์สั้นเรื่องนี้มีแนวคิดมาจากเรื่องของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นการตอบคำถามให้กับตัวเอง คือในเรื่องของการปรับเปลี่ยนมุมมองให้สามารถปรับตัวอยู่ได้ เมื่อศึกษาจึงเกิดความเข้าใจและยอมรับที่จะปรับเปลี่ยนมุมมองได้มากขึ้นกว่าเดิม แม้จะยังไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ทั้งหมด แต่เมื่อลองเชื่อและปรับตัวเพียงเล็กน้อย จึงรับรู้ได้ว่าเพียงเราเปลี่ยนมุมมอง ก็ทำให้เราเห็นสิ่งต่างๆกว้างขึ้น และสามารถที่จะปรับตัวได้โดยที่ไม่ยึดตัวเองเป็นหลักเพียงอย่างเดียว

ในด้านการนำมาประกอบภาพยนตร์ และการผลิตภาพยนตร์ เมื่อข้าพเจ้าได้แนวคิดมา ได้ตกตะกอนออกมา โดยตีความให้เป็นการกระทำ คำพูด หรือแม้แต่วิธีการลำดับเรื่อง และการแสดง บางช่วงเกิดจากการที่นักแสดงเข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการจะสื่อสารและแสดงออกมาได้อย่างเข้าใจ และผ่อนคลาย ตามอย่างที่คาดไว้

ปัญหาที่เกิดขึ้นและวิธีแก้ไขในมุมมองของผู้ผลิต เพื่อให้เกิดการศึกษาและพัฒนาเพื่อแก้ไข โดยแบ่งดังนี้

- การเขียนบทภาพยนตร์

เนื่องจากแนวคิดเรื่องมาจากข้าพเจ้า ทำให้การปรับปรุงบทภาพยนตร์เกิดการหลงประเด็นที่ ต้องการจะสื่อไปบ้างในช่วงแรก จึงต้องกลับมาทบทวนให้ดี และต้องพิจารณาความหมายของมันว่า ต้องการจะสื่อเรื่องอะไร

- การเตรียมการก่อนการถ่ายทำ

การวางแผนการทำงานภายใต้จำนวนคนที่จำกัด แก้ไขโดยลดขนาดงานลงแล้วจัดการในพื้นที่ที่สามารถควบคุมได้

- การถ่ายทำภาพยนตร์

การถูกปฏิเสธกะทันหันจากทีมงานทำให้ไม่สามารถหาทีมงานในหน้าที่นั้นๆได้ทัน แก้ไขโดยการประสานงานให้ดีและเกิดการพูดคุยอย่างตรงไปตรงมาถึงความจำเป็นและความเสียหายที่เกิดขึ้น

- งบประมาณ

เนื่องจากข้าพเจ้าไม่มีเรื่องทำให้เสียค่าใช้จ่ายในส่วนนี้มาก แก้ไขโดยการวางแผนและประสานงานเรื่องจำนวนคน วันที่ เวลา เพื่อที่จะได้ไม่เกิดการคลาดเคลื่อนในการนัดหมาย ซึ่งจะช่วยให้ต้องใช้เงินในส่วนนี้มากขึ้นไปอีก

- หลังการถ่ายทำภาพยนตร์

เสียงและภาพขาดความต่อเนื่อง เนื่องจากเปลี่ยนทีมงาน แก้ไขโดยจัดบันทึกการตั้งค่ากล้องให้เหมือนเดิมทุกครั้ง และบันทึกความต่อเนื่องของเสียงและภาพไว้ทุกครั้งที่ทำ เพื่องานต่อการตัดต่อและทำเสียง

7.2 ข้อเสนอแนะ

สำหรับการผลิตภาพยนตร์ ไม่ว่าจะเนื้อหาจะยากง่ายเพียงใด ที่สำคัญคือต้องเกิดการเตรียมตัวที่ดี และมีกำลังคนผลิต ศักยภาพผู้ผลิตตามตำแหน่งงาน เพราะหากทีมงานไม่เข้าใจในสิ่งที่ทำ แล้วเกิดข้อผิดพลาด จะทำให้ผู้ที่มารับช่วงต่อต้องมาแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น และจะทำให้เสียเวลาและทรัพยากรในการผลิต ซึ่งอาจจะส่งผลทำให้ต้องทำใหม่ก็เป็นได้

การสื่อสารกับทีมงานและนักแสดง เมื่อสิ่งที่ข้าพเจ้าจะสื่อสารเป็นเพียงภาพในหัวที่ข้าพเจ้าเห็นและรู้สึกเพียงผู้เดียว การที่จะสื่อสารให้ทีมงานและนักแสดงเข้าใจจึงสำคัญมาก ข้าพเจ้าใช้วิธีพูดคุยก่อนการถ่ายทำ และได้วิพากษ์วิจารณ์กันก่อน

การทำงานหลังการถ่ายทำ เป็นสิ่งที่ต้องอาศัยผู้อื่นมาแก้ปัญหาจากการถ่ายทำที่เต็มไปด้วยข้อบกพร่อง ดังนั้นจึงควรต้องใช้ทีมงานที่มีศักยภาพในด้านนี้โดยตรง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องภาพหรือเสียง เพราะเป็นกระบวนการสุดท้ายก่อนที่ผลงานจะออกมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

